

Petak, 18. oktobar 2002.

Svedok Jovan Dulović

(privatna sednica, odlukom Pretresnog veća otvorena za javnost)

Svedok C-1141

Otvorena sednica

Optuženi je pristupio Sudu.

Početak u 9.02 h

Molim ustanite. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju zaseda. Izvolite, sedite.

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Miloševiću.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, hteo bih vas obavestiti o istrazi o pretnjama do kojih je došlo. Uz vašu dozvolu, jedan istražitelj je razgovarao i sa gospodinom Dulovićem i sa njegovom suprugom, juče i jutros. Naime, radilo se o jednom telefonskom pozivu upućenom jednom članu porodice gospodina Dulovića. To je bila pretnja opšte prirode uz korišćenje uvredljivih reči. Ja samo želim da obavestim da je došlo do brze reakcije ministra Mihailovića iz Ministarstva unutrašnjih poslova. Oni su odmah postavili odgovarajuće straže oko kuće gospodina Dulovića i preduzeli istragu o samom slučaju. Pomalo sam zabrinut kakav ovo može imati efekat. Naime, u Beogradu je javljeno da je došlo do upućivanja pretnji gospodinu Duloviću i da je to bio razlog zbog čega smo mi prešli na privatnu sednicu. Hteo bih da Pretresno veće javno oda priznanje rešenosti gospodina Mihailovića da se pobrine da će svaki svedok koji saraduje sa Tribunalom dobiti adekvatnu zaštitu, ukoliko dođe do pretnji.

SUDIJA MEJ: U redu, razmotrićemo to. Izvolite, gospodine Miloševiću.

UNAKRSNO ISPITIVANJE: OPTUŽENI MILOŠEVIĆ

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Govorimo o dokumentima koje ste priložili, sa suda. Dakle, vi onda govorite... Govorim o onome da se tretiraju izvršioци kao nepoznati, a vi kažete... Pomenuli ste izvesnu Dragicu, pa onda kažete ovde na petoj strani vaše izjave: "Ja nikada nisam saznao tačno ime i

prezime te žene i ne znam gde se ona nalazi, ali znam da je bila vrlo poznata u to vreme u tom delu Vukovara". Dakle i kad je reč o toj drugoj osobi koju vi takođe ne znate, ne znate o kome se radi. Prema tome, da li je nešto nenormalno što su pravosudni organi vodili tu istragu protiv nepoznatih izvršilaca, dok ne ustanove ko je?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja nisam ulazio u to. Ja sam rekao šta sam imao i ostajem pri tome. Dragicu znaju svi. Ona je iz Novog Sada. Ne znam šta je rekao gospodin Šljivančanin i svi ostali, ali tu je lako moglo da se utvrdi ko je to uradio i po čijem nalogu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa verovatno vam je poznato, gospodine Duloviću, ono šta je i bilo dato kao objašnjenje, da je u stvari ta grupa zarobljenika oteta od lokalnih razjarenih građana koji su bili naoružani. To nije sporno. I niko nije pravdao to što je tu došlo do njihovog ubijanja, ali oni su bili oteți od vojske, oružjem oteți od vojske, od stražara koji su ih čuvali. I nije vojska to izvršila. Valjda vam je to jasno? Ili vam možda ni to nije jasno?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nema šta meni da bude jasno. Ja sam rekao što imam i što sam saznao i što sam znao da su ti ljudi posle toga bili na slobodi još mesecima i mesecima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: O kojim ljudima govorite? O ljudima sa te teritorije među kojima pominjete i toga iz Smedereva za koga ne znate tačno ko je i ovu ženu kojoj nikad nista saznali, kažete, ime i prezime? Je l' o njima govorite?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Govorim o tim ljudima o kojima vi govorite da su počinili.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa valjda je jasno da to nije počinio major Šljivančanin ili general Mrkšić. Vi kažete u ovoj ovde svojoj izjavi inače ...

SUDIJA MEJ: Ponovo ovo koristite kao priliku da iznosite svoju tezu o Predmetu. Nije na svedoku da interpretira svoje svedočenje, već na nama. Njega smete da pitate o tome šta su ti ljudi rekli, naravno. Ali sad, šta je jasno ili šta nije jasno iz svedočenja je stvar o kojoj će odluku da donese Pretresno veće. Nije na svedoku da to komentariše.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi kažete u svojoj izjavi: "Inače ja Mrkšića nisam video u toku mog boravka u Vukovaru. Čuo sam da je on bio samo u Negoslavcima. Takođe ni sa Šljivančaninom nikad nisam razgovarao na ovu temu". Da li vam je poznato, na primer, da u vreme tih događaja Mrkšić čak nije bio uopšte u Slavoniji, nego je bio u Beogradu.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja sam rekao da nisam video Mrkšića i da sam čuo da je bio u Negoslavcima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A dobro, kažite mi molim vas, gospodine Duloviću... Samo da vidim gde je ova vaša ovdje... Ne mogu da pronađem gde je tačno ova vaša dozvola za boravak u toj zoni

SUDIJA MEJ: Koji? Vukovar ili 342/1?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: U Vukovaru.

SUDIJA MEJ: Moliću da svedok dobije dokazni materijal.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Evo je, evo je. Molim vas

SUDIJA MEJ: Samo trenutak. Molim da svedok dobije dokazni materijal. Samo trenutak. Neka svedok dobije dokument.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Molim vas, gospodine Duloviću, u ovoj vašoj dozvoli piše da se odobrava vaš boravak tamo od 9. oktobra do 9. novembra, je l' tako? A vi govorite ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja nisam dobio pravu ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Piše gore... Ova... Savezni sekretarijat za narodnu odbranu, Uprava za moralno vaspitanje, Vojna pošta, Prva vojna oblast i tako dalje, "Ekspres politika" i tako dalje. To piše. Dakle od 9. oktobra do 9. novembra vam je bio dozvoljen tamo boravak. Mesec dana. Vi svedočite o vremenu u kome niste bili tamo, je l' tako ili nije, gospodine Duloviću?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nije tako.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nego šta je? U čemu je stvar?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Stvar je u tome što u početku... Prvo, dole piše "dozvola važi i dalje". Izuzima se iz naredbe SSNO-a, major Petrović i pečat. Drugo, u početku se moglo u Vukovar, tamo još od maja se moglo sa novinarskom propusnicom, a kasnije su počeli da traže tamo kada se prelazi, dozvole. Pa sam bio prinuđen da izvadim novu dozvolu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Duloviću, vi ste pravili jedan propagandni film, iz čega ste napravili neke inserte. Kad ste pravili taj film?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: 1995. ili 1996. godine, ne sećam se više ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači radili ste nekoliko godina posle tih događaja taj film i onda vadili neke inserte iz materijala. Evo ovde imam onaj transkript onog prilično nejasnog isečka, razgovora sa Šljivančaninom, pa nisam razumeo. Ako biste hteli da mi objasnite u čemu je poenta ovde. Ovde piše: "Nikolas Borsinger (Nicolas Borsinger) Ne, ja sam". Pa onda Šljivančanin: "Šta je problem?" Pa onda opet ovaj Nikolas Borsinger kaže: "Navikao sam na bolju saradnju sa JNA nego što dobijam danas". Šljivančanin: "Prevedi mi, nego danas, a o čemu se radi?" Onda ovaj Borsinger kaže: "Pukovnik zna sve probleme". Šljivančanin: "Ma nema nikavih problema ... Samo to, pa onda nema ništa dalje. Pa onda kaže Borsinger: "Ovde je pukovnik". Šljivančanin: "Samo znam da su pojedini, samo znam da su pojedini civili ... Ništa se drugo ni ne čuje. Pukovnik: "Šta je problem? Neka. Istaknite problem molim vas, istaknite problem". Borsinger kaže: "Problem je, pogledajte, mogu da vidim vojnike koji hodaju ulicom, mogu da vidim kamione koji ulaze. Pogledajte, pogledajte tamo". Šljivančanin kaže: "E sad sam ja otvorio tamo most za saobraćaj". Pukovnik: "Taj most nije bio otvoren za saobraćaj". Šljivančanin: "Jer sam čuo da se tamo puca". Znači bio je zatvoren, jer je čuo da se tamo puca. "Jeste li čuli vi, gospodine?"

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Vi ste ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: "Moje su kolege bile tamo". Šljivančanin: "Ako vas, gospodine, zanimaju samo interesi onih ljudi koji su bili u podrumu i koje obezbeđuju moji vojnici, onda to je sve zbrinuto", on kaže: "To je sve zbrinuto. A ako vas ne zanima što ginu moji mladi vojnici koji imaju 18,19 i 20 godina, vi niste onda dobrodošao čovek ovde i, gospodine, ovde su i večeras ginuli moji vojnici, i gospodine, ovde je rat". Borsinger: "Ja znam

... Šljivančanin: "I mi se trudimo da obezbedimo vama svima bezbednost i mir, a vi meni ističete probleme. Ako vam se ne sviđa, izvolite vratite se i idite tamo gde vam se sviđa i sramota me je da se tako ponašate prema meni. Sve što ste tražili, ja sam vam sve dao". Šta vi dokazujete, molim vas, ovim ... Tm epizodom iz tog filma? Šta je tu ..

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, prigovor.

SUDIJA MEJ: Da, tako je. To nije adekvatno pitanje. To će biti na Sud u da razmotri, da odluči šta je dokazano. Ali ono na šta svedok može da se osvrne jesu okolnosti pod kojima se odvijao ovaj razgovor. Gospodine Duloviću, šta se tom prilikom događalo?

SVEDOK DULOVIĆ: Časni Sude, optuženi je pobrkao taj film. Ja nisam učestvovao u njemu, a on pažljivo nije slušao kada je pričano o tome u ovoj sudnici. To je insert iz nečeg drugog.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Ja govorim o insertu koji ste dali o Šljivančaninu koji sam ja gledao. Nije bitno da li je iz tog filma. Vi ste dali taj insert. Šta je... Mislim, šta je svrha davanja ovog razgovora, jer ja ne vidim ništa u tom razgovoru što ...

SUDIJA MEJ: Ne, znam. Već vam je to rečeno. To je stvar spora. O tome vi možete da iznosite svoju argumentaciju. Svedok ne može da odgovori na to pitanje. To je samo jedan video snimak koji je dostavljen. Ali vi nas podsetite molim vas gospodine Duloviću šta se događalo tog jutra između predstavnika Međunarodnog komiteta crvenog krsta (ICRC, International Committee of the Red Cross) i majora Šljivančanina? Možete li, molim vas, da nam to rasvetlite?

SVEDOK DULOVIĆ: Da. Prvo, ja tu nisam učestvovao u tom snimanju o kome se sada govori. To je snimila neka druga ekipa televizijska. Ja sam slušao gospodina Šljivančanina i imao sam i imam i danas nekoliko rečenica kada je objašnjavao gospodinu iz Crvenog krsta da neće da ga pusti unutra, jer je to ratna zona, jer tamo ima naoružanih ustaša i tako još nešto. Kad je bio ovaj deo, ja nisam bio tu pored njega kada je ovo govoreno što se vidi na snimku.

SUDIJA MEJ: Samo ovo da pojasnimo kada kažete da on nije puštao unutra Crveni krst, gde su oni bili? Zapravo gde su oni tražili da im se omogući pristup?

SVEDOK DULOVIĆ: Ulaz u bolnicu. Znači ne u bolnicu, nego ispred bolnice na ulazu, od jedno pet, šest metara. To je druga scena o kojoj je ovde reč, na snimku.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Hoćete da kažete, gospodine Duloviću, da ta scena na snimku nema veze sa ovim šta vi svedočite.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ma nije tačno. To ima veze. To je trajalo mnogo duže nego što sam ja izgovorio, šta sam ja čuo tad kad je govorio. Vikao je prilično major Šljivančanin tom prilikom...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Detalje između razgovora njegovog i gospodina iz Crvenog krsta ne znam. Ali ovo je vikao više za publiku, jer je oko bilo novinara.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: On je vikao za publiku dok je objašnjavao da mu ginu vojnici ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: To je moj utisak.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I da mu je sve učinio šta je on tražio.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: To je moj utisak.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A sad da se vratimo na ono šta sam vam pomenuo, na onaj vaš film. Pošto ste taj propagandni film snimali 1995. godine, kako sami kažete ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne sećam se.

SUDIJA MEJ: Samo trenutak. Ovo pitanje sadrži u sebi jednu kritiku na implicitan način i svedoku mora da se pruži prilika da se na to osvrne. Sada je ovde pred vas iznesena tvrdnja da je reč o propagandi. Da li je to ispravan opis ovog filma ili nije?

SVEDOK DULOVIĆ: Ja prvi put sada vidim taj film. Ovdje sam ga video prvi put, upravo tu scenu. Možda je ona bila emitovana i na televiziji. Ja ne znam ko je snimio taj film ...

SUDIJA MEJ: Možda je došlo do nesporazuma. Ako sam, odnosno ako sam optuženog dobro shvatio, on sada govori o onom dužem filmu koji ste vi napravili, o "Žutim osama". Barem ja mislim da je to ono o čemu on govori i za taj film se tvrdi da je propagandni film.

SVEDOK DULOVIĆ: To nije tačno. To je istina, to je ono šta sam ja video i šta se događalo u sudnici kada se sudilo "Žutim osama" i još sa intervjuom Vojina Vučkovića i tim ostalim scenama. Ovaj deo... Ja nisam radio na njemu. To je uzeo režiser iz nekog materijala koji je javno bio objavljen, tako da sa njim nisam na tu temu ni razgovarao oko tog inserta koji govori o Šljivančaninu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Duloviću, vi svedočite o nekoj mojoj saradnji 1991. i 1992. godine sa Vojislavom Šešeljom, koji je, kao što znate, bio u opoziciji pa želim da mi komentarišete evo ovo njegovo pismo koje sam dobio preko mojih saradnika, koje se odnosi i na vas i na ovog vašeg prethodnika iz iste redakcije, iz "Vremena". Neću ga čitati celog, mada je samo na jednoj strani i to rukom pisano, tako da je to, u stvari, trećina kucane strane. Kaže: "Obojica se pozivaju na neke moje navodne izjave *post festum*, eventualno date u vreme žestokog propagandnog rata između Srpske radikalne stranke i Socijalističke partije Srbije u intervalima između moja dva odlaska u zatvor. Takve izjave u kojima se strastveni akteri žestokog političkog sukoba nadmeću u međusobnom optuživanju nikada ne mogu biti sredstvo utvrđivanja istine". I onda kaže: "Gospodine Miloševiću, podsećam vas da smo se vi i ja prvi put sreli 27. februara 1992. godine na sednici Narodne skupštine Srbije i tada smo se samo rukovali", što je tačno, jer kad sam došao u Parlament, rukovao sam se sa nekoliko najbližih tu, koji su bili u neposrednoj blizini, narodnih poslanika. To je moj dodatak, je l', komentar. "Uopšte nismo razgovarali", što je, naravno, takođe, tačno. "Naš prvi razgovor je bio u maju 1992. godine i to o predstojećim saveznim izborima. Nikada nismo razgovarali o ratnim operacijama, niti o slanju dobrovoljaca. Srpska radikalna stranka je sve svoje dobrovoljce direktno slala u jedinice JNA. Zborna mesto je bilo u kasarni "Bubanj potok". Svi dobrovoljci su bili regularni vojnici JNA i ratni staž im je upisivan u vojnu

knjižicu. Manji broj dobrovoljaca je bio u sastavu Teritorijalne odbrane SAO Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema, a kasnije u Vojski Republike Srpske. Srpska radikalna stranka nikada nije imala nikakve paravojne formacije. Ja sam spreman gospodine Miloševiću da svedočim istinito o svim ratnim zbivanjima i čudi me što me haški tužilac smatra nedostupnim. Čim dobijem zvaničan poziv, ja dolazim. S poštovanjem, Vojislav Šešelj, jučerašnji datum”.

SUDIJA MEJ: U redu. U redu. To je rekao gospodin Šešelj u jednom pismu. Ne verujem da svedok može o tome da iznese komentar, ali ćemo mu svejedno dati priliku.

TUŽILAC GRUM: Kao prvo, hteo bih da se pismo označi u svrhu identifikacije. Ako gospodin Milošević ne želi to da ponudi u spis, mi ipak tražimo da se to sačuva. Kao prvo, to je samo po sebi jedan važan dokaz ...

SUDIJA MEJ: Oprostite, moram da kažem da do sada nije bila praksa da razne izjave postaju dokazni predmeti, izjave na koje se oslanja gospodin Milošević. One nisu dokaz. One su samo materijal koji on tu iznosi. U tome, naime, leži opasnost i ukoliko želite da se ovaj materijal usvoji kao dokazni predmet, hoću da kažem da potencijalno postoji opasnost u vezi toga. U svakom slučaju, mi ćemo to da razmotrimo.

TUŽILAC GRUM: Da. Ja sam hteo da kažem kako gospodin Šešelj može da zna o čemu je ovaj svedok juče svedočio na privatnoj sednici. Ovaj video snimak je prikazan na privatnoj sednici, a mi imamo odgovor gospodina Šešelja ni 24 sata kasnije. To zaista izaziva zabrinutost u svetlu jučerašnjih događaja.

SUDIJA MEJ: Gospodine Miloševiću, možete li da odgovorite na ovo?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Mej (May), prvo, ja mogu vama da odgovaram na pitanja samo kad budem svedok, ali ću odgovoriti i molim da poštuju svoja pravila. Da bih skratio, nisam čitao početak. Piše ovako: “Poštovani gospodine Miloševiću, zaprepašćen sam lažnim svedočenjima dvojice novinara lista ‘Vreme’, Dejana Anastasijevića i Jovana Dulovića koji su se odavno eksponirali kao agenti zapadnih obaveštajnih službi” i onda se dalje nastavlja ono šta sam citirao: “Obojica se pozivaju na neke moje navodne

izjave *post festum*, eventualno date u vreme žestokog propagandnog rata". To je bio veliki sukob između Socijalističke partije Srbije i Srpske radikalne stranke. Oni su me napadali i naravno da je on želeo da mi nanese što veću štetu tim izjavama. To je ono šta on govori o obojici, a bitno je da su lišene svakog osnova te priče o nekakvom saradivanju, o dobrovoljcima i tako dalje. Ja sam tog čoveka prvi put video tek godinu dana kasnije, a prvi put razgovarao i više od toga i to o izborima. Nije to tada bila tema uopšte, niti je bila bilo kakva tema nekoga iz vlasti sa bilo kim iz opozicionih stranaka da li šalje dobrovoljce ili ne šalje dobrovoljce. O tome se radi. On govori o obojici. A ja sam evo... Mogu da vam dam ovo pismo. Možete da ga pogledate.

(Pretno veće se savetuje)

SUDIJA MEJ: Da li je ovo bilo na otvorenoj sednici? To što je rekao Šešelj.

TUŽILAC GRUM: Video snimak je prikazan pred kraj glavnog ispitivanja juče i već je bila privatna sednica. Ja mogu proveriti, časni Sude, ali ...

SUDIJA KVON: 16. oktobra, 110. dan. Prema tome, pretpostavljam da je bilo na otvorenoj sednici.

TUŽILAC GRUM: Prvi video snimak, da. Video o Vukovaru.

SUDIJA MEJ: Da, ali reč je o video snimku sa Šešeljem koji je prikazan pred kraj glavnog ispitivanja i ako se dobro sećam, to je bilo na privatnoj sednici.

TUŽILAC GRUM: Da, tako se i ja sećam. Proverićemo.

SUDIJA KVON: Proverite, molim vas, 11.680, red 21.

(Pretno veće se savetuje)

SUDIJA MEJ: Sekretar kaže da dokazni predmet možda nije uveden pod pečatom. To može da bude tačno. Ali ne trošimo vreme. Ovo može da se proveriti i utvrdi. Samo trenutak, gospodine Miloševiću. Naime, kaže se da

dokument mora da postane dokazni predmet. Prvo vas pitam imate li nekih prigovora?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: U vezi pisma Šešeljevog?

SUDIJA MEJ: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Da, da. Možete da ga uzmete, kako da ne.

SUDIJA MEJ: Dobro, dobro. Samo trenutak. Prvo mi moramo odlučiti hoćemo li ga usvojiti ili ne. Gospodine Duloviću, već neko vreme ovde strpljivo sedite dok se sve ovo događa. Želite li nešto da kažete u vezi sa onim šta je sada pročitano? Morate da dobijete priliku da odgovorite.

SVEDOK DULOVIĆ: Da. Prvo, taj film je bio dokumentarni film. Sniman kao dokumentarac. Drugo, kad se govori o vojsci i dobrovoljcima, hoću da vam kažem da sam to istraživao i apsolutno pouzdano znam da su se pripadnici Srpske radikalne stranke gospodina Šešelja javljali kao dobrovoljci. Javljali su se u svojim mesnim odborima Radikalne stranke. Tu su pravljene spiskovi sa imenima. Ta imena su slata u republičku policiju, republički MUP na neku proveru. Ja ne znam šta se proveravalo, da li imaju dosijea, da li su kriminalci ili nešto drugo. Ti spiskovi su se potom vraćali u opštinske odbore koji su sad slali pozive dobrovoljcima koji su prihvaćeni. Posle toga ti dobrovoljci su išli na jedan vojni poligon pored Beograda, Bujanj Potok, gde su jedno vreme obučavani u boričkim... kao vojnici. Zatim su odatle odlazili, država ih je odatle transportovala do mesta gde su bili potrebni kao vojnici, a potom su dobijali oružje. Ono šta sam ja video, to je na primer, događaj u Vukovaru gde je bio taj Kameni, šef jedne takve jedinice koja je bila tu blizu, ali je imala svoju komandu, odnosno vođu, ali su po potrebi i oni uzimali za neke operacije, što nikako ne znači da nisu samostalno išli prilično bez kontrole ikakve, vojske na primer, i radili to što su radili.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A, gospodine Duloviću, da li ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Samo trenutak. Zaboravio sam malopre da kažem da nikakav lekarski pregled ti ljudi nisu prolazili, nisu bili na pregledima. Tako da sam ja viđao, siguran sam u to, ljude koji su blizu, odnosno ne bi nikako ušli u neki redovni sastav na osnovu nekog psihijatrijskog pregleda. Bilo je takvih.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Duloviću, vi ste mogli na ratištu da vidite bilo koga. Ali ako govorite o dobrovoljcima koji su stupali u Jugoslovensku narodnu armiju, onda su oni bili vojnici Jugoslovenske narodne armije, a ne paravojne formacije. A gospodin Šešelj ovde piše: "Srpska radikalna stranka nikada nije imala paravojne formacije".

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: To nije tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro. Vi znate verovatno bolje. Ja govorim o tome šta on ovde piše. A da li se vi sećate da je stav naše države uvek bio veoma kategoričan protiv svakavih paravojnih formacija, jer smo ih smatrali običnim pljačkašima, a ne nikako borcima nekim i braniocima.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne bih tako rekao ja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Dobro, gospodine Duloviću, da ne gubimo vreme. Ja molim da imate u vidu da smo mnogo vremena izgubili nepotrebno oko raspravljanja ovih koje ja nisam prouzrokovao, pa vodite računa samo o tom vremenu.

SUDIJA MEJ: Gospodine Miloševiću, to neće da vam prođe. Ovakvi komentari su potpuno neprilični. Vi ste pokrenuli to pitanje. Vi ste pročitali Šešeljevo pismo, pa ne trebate da budete iznenađeni ako se o tome razgovara. Vama možda ne odgovaraju odgovori svedoka, ali tako je. Pretresno veće će da odluči da li će se ovo pismo prihvatiti kao dokazni predmet.

(Pretresno veće se savetuje)

SUDIJA MEJ: Nećemo prihvatiti ovo pismo, ali ćemo da ga prihvatimo u svrhu identifikacije, budući da još nije razjašnjeno da li je konkretan dokaz bio predočen na privatnoj ili na otvorenoj sednici. To tek treba da se utvrdi. Dakle dokument će biti obeležen u svrhu identifikacije i samo radi tog ograničenog razloga.

sekretar: To će biti dokazni predmet Odbrane 55, označen u svrhu identifikacije.

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Da ne gubim vreme, ja sam tražio od svojih saradnika da pitaju gospodina Šešelja gde je on i kada dao takav intervju koji mora biti neistinit, jer je nemoguće da je mogao da govori o tome kada ja tog čoveka tada nisam ni poznavao. Prema tome ...

SUDIJA MEJ: Gospodine Miloševiću, mi smo ti koji procenjujemo dokaze. Ako želite još nešto da dodate, izvolite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Samo kažem da nema potrebe da se istražuje da li je na privatnoj ili otvorenoj... To je bilo juče na privatnoj, ali ja sam zaprepašćen bio da takve gluposti neko može da priča i tražio da provere je li on dao takav intervju i šta je... I čuli ste njegovu objašnjenje da je to u vreme sukoba između Socijalističke partije i Srpske radikalne stranke kad on smatra kao političar da nije dužan da govori istinu, nego da napravi samo što veću štetu protivniku. A tačno je to da ja njega nisam ni poznavao u to vreme, pa prema tome nije... A on tvrdi dalje da oni uopšte nisu imali paravojne formacije. Prema tome, moja primedba, gospodine Mej, u vezi sa vremenom nije bila zato što mi se ne sviđaju odgovori svedoka, nego samo da se ne potroši previše vremena koje bi mi posle uskratile mogućnost da postavim neka druga pitanja. Prema tome, moja primedba se odnosila na vreme a ne na njegove izjave koje su očigledne takve kakve su. Molim vas, gospodine Duloviću, vi ste se vratili u Beograd posle tog ...

SUDIJA MEJ: Trenutak. Da čujemo predstavnika Sekretarijata (Registry).

sekretar: Dokument će biti obeležen sa brojem 55, ali pod pečatom.

TUŽILAC GRUM: Hteo bih samo za zapisnik da kažem da ono šta nam je gospodin Milošević upravo rekao jeste da posle jučerašnjeg dana, dakle kada je ovaj svedok rekao da se plaši da je odmah posle privatne sednice ...

SUDIJA MEJ: Ne, ja to nisam tako protumačio. Moguće je da je on razgovarao sa svojim saradnicima na kraju prvog dana kada je sve bilo na javnoj sednici. Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Molim vas, na kojoj sednici? Valjda imam pravo da pitam nekoga za koga se tvrdi da nešto tvrdi zašto tvrdi neistinu i da li je zaista to tvrdio. Valjda je to moje pravo. I tu se ne radi ni o Duloviću ni o bilo čemu, nego se radi o intervjuu čoveka koji je pitan o

čemu se radi. Molim vas gospodine Duloviću, vi kažete... Dakle, pomenuli ste jednu osobu, pa drugu osobu vezano za to šta se dogodilo u Vukovaru, za tu Ovčaru. Posle ste se vratili u Beograd. Nije sad ni bitno kojeg dana, ali jednog dana ste se vratili u Beograd, posle pet, 10 ili 15 dana, nije bitno. Da li ste po dolasku u Beograd išli nekom da prijavite to što ste čuli i tako dalje?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Duloviću. Pa vi ste kao sudski novinar znali da kad nešto nije u redu i kad saznate da bi trebalo da prijavite bar nekom organu pretpostavljam.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ti organi su bili na terenu. Bilo bi glupo da ja prijavljujem nešto zašta su oni koji su nadležni tu na licu mesta.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li vi smatrate da vojska ima veze sa tim događajem?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja ne smatram ništa. Ja sam rekao ono šta sam video. A to šta ja lično mislim, to je druga stvar.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A vi kažete na strani 6, u poslednjem pasusu, odmah iza toga oko toga iznošenja tog događaja da je došlo naređenje da se svi dobrovoljci razoružaju.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: To ne kažem. Bolje pročitajte to.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Evo kako glasi poslednji pasus, strana 6 od 11, kaže: "Sledećeg dana je izdato naređenje svim dobrovoljcima da predaju oružje".

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Tačno. Završena je vukovarska operacija, nisu više potrebni, predaju oružje i vraćaju se kućama. Tako sam ja razumeo to i gledao kad se... Ne razoružaju, donosili su sami da vrate oružje sa kojim su bili zaduženi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa evo ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: To nema nikakve veze sa ovim događajem na Ovčari.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa ja sam ga doveo u vezu zato što je to u sledećem pasusu posle ovga gde pominjete Ovčaru i gde kažete: "Sledećeg dana je izdato naređenje svim dobrovoljcima da predaju oružje".

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: To nema veze jedno sa drugim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Dobro gospodine Duloviću. Ja samo konstatujem kako ide tekst vaše izjave, pa pretpostavljam da je to bilo reagovanje tih organa o kojima vi govorite na terenu ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Loše pretpostavljate.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa otkud znate da to nije bilo to reagovanje?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Zato što su svi davali, sve jedinice oko celog Vukovara i koje nisu imale veze sa Ovčarom bile su dužne da vrate oružje, jer više nije bilo potrebno. Nije bilo borbi više.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. To sad objašnjavate. U izjavi piše drukčije. Molim vas ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne piše drukčije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Molim vas da... Leti ovo vreme. Vi ste govorili o razmeni. Da li vam je poznata razmena koja je izvršena u martu 1992. godine kada je 41 lice preuzeto od hrvatske strane, a njima data grupa od 380 pripadnika paravojnih formacija Hrvatske, jer je vojska tada prihvatila svi za sve da se razmene, da se stvari smire, da je ta razmena izvršena krajem marta 1992. godine? Da li znate šta je sve činjeno sa tim ljudima koji su uhapšeni?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Neću o tome da vas pitam. To su bili uglavnom civili. Neki od njih i žene. Najmlađe lice je imalo 24 godine, a najstarije 73 godine. Neću onda ni da vam čitam, ali bi dobro bilo da se o tome obavestite. Možda bi vam bilo teže onda da govorite o tom dobrom tretmanu koji su Srbi imali u Vukovaru.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: To ne govorim ja. To govore oni.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Duloviću. Od tri svedoka jednog istog događaja, dobićete tri različite izjave. To vam je poznato

kao sudskom novinaru. Malo vremena imamo. Moram da se osvrnem na deo vašeg svedočenja o Bosni. Vi ste pratili događaje u Zvorniku. Objašnjavate da ste došli u Zvornik, da je bilo opasno i da ste se odmah vratili u Mali Zvornik i kažete da su tamo uglavnom bile paravojne formacije. Vi kažete da ste bili posle, znači 10. maja, da je bila tabla Republika Srpska, a da su na mostu bili pripadnici redovne savezne policije i policije Republike Srbije. Policiju Republike Srbije pretpostavljam da ste videli samo na graničnom prelazu, je l' tako, gospodine Duloviću?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Je l' to pitanje?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kažem policiju Republike Srbije koju ste pomenuli mogli ste da vidite samo na graničnom prelazu. Je l' to tako ili nije?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ako je to bio granični prelaz gde sam ih ja video, onda je to to.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa most na Drini između Malog Zvornika i Velikog Zvornika. Pretpostavljam da nema spora da je Mali Zvornik u Srbiji, a Veliki Zvornik u Bosni i Hercegovini, odnosno Zvornik. To se ne zove Veliki, nego se zove samo Zvornik.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja nisam imao saznanje da je to granični prelaz, niti se tražio pasoš.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, da ne kažem granični prelaz. Most između Srbije i Bosne i Hercegovine.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Na tom mostu ste mogli da vidite samo policiju Republike Srbije. Niste mogli da ih vidite u Bosni i Hercegovini pretpostavljam.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: A pa dobro ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Molim?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da. Da. Nisam mogao da ih vidim, te koji su na mostu, nisam mogao da ih vidim i tamo u Bosni.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A jeste li videli kakvu policiju Republike Srbije sa druge strane, u Bosni i Hercegovini?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: U uniformama mislite?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Mislim policajce, naše, iz Srbije. Jeste li ih videli u Bosni i Hercegovini?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To hoću da raščistim. Oni su bili na teritoriji Srbije gde je inače njihov posao da budu. I vi kažete da nisu dozvoljavali da niko sa oružjem pređe u Srbiju. Šta su oni drugo mogli da rade.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Apsolutno. Nije sporno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li ste tada saznali da su vam rekli u Srbiji da je u Zvorniku jako mnogo kriminalaca i bandita i da je vrlo opasno da idete tamo?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li je logično da je policija Srbije na mostu koji povezuje sa Bosnom gde je došlo do velikog nasilja, nedozvoljava da se uđe unutra sa oružjem, ne dozvoljava da se... Da, da bez obzira što je još bila Jugoslavija, bez obzira što nije bio potreban pasoš, što ste u pravu, ali policija ima diskreciono pravo da ne da nekome da prođe koga smatra sumnjivim, koji ne može da objasni u tim okolnostima šta traži i šta hoće u Srbiji.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Apsolutno. Samo ima jedan vrlo bitan detalj. Nisu dali Vojinu Vučkoviću i njegovim koji su Šešeljeva jedinica, koja, kažete sami, da je bila pod pokroviteljstvom JNA. Prema tome, ta jedinica, da li su oni pljačkaši ili nisu, oni su se vodili kao jedinica Žute ose koju vodi major Vojin Vučković, koji je, kako meni kaže, bio instruktor u saveznoj policiji.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Molim vas, gospodine Duloviću, ja nisam vama rekao da je on bio pod JNA, a te Žute ose je upravo hapsila savezna policija, ako je vama to poznato. Je l' vam poznato da je te Žute ose je upravo hapsila savezna policija?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Dosta dugo nakon ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A koliko ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Završetka.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li bi bili ljubazni da mi kažete?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Pa par godina.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A recite... Vi ste rekli da je to suđenje Vučkoviću bilo 1996. godine, je l' tako?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I time što je suđenje bilo 1996. godine, pretpostavljam, podrazumevate da je to, eto tako, iz neke formalne obaveze se neko setio iz političkih razloga 1996. godine da počne da im sudi, je l' tako? Je l' to vaše tumačenje?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne. Moje tumačenje je to trebalo da se pokaže kako mi u Srbiji smo sposobni da sudimo ratnim zločincima ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I to ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: I to je bilo neuspeh. To je bio potpuni krah.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I to, i to se, eto, setio neko 1996. godine, je l' tako?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je l' tako?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Tačno tako.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Dobro, gospodine Duloviću. Evo ja imam ovde, "Republika Srbija", ovo je spis sudski, "Republika Srbija, Okružno javno tužilaštvo, Šabac", jer to je bilo tamo, istražnom sudiji Okružnog suda, Šabac i onda krivična prijava: "Vučković Duško, zvani Repić iz Umke i Vučković Vojin iz Umke" i tako dalje, ko su im majka i otac, pa onda zašto se podnosi i za šta ga terete. Kaže: "Za vreme građanskog rata u bivšoj republici Bosni i Hercegovini, kršeći pravila međunarodnog ratnog prava za vreme rata, vršio ubistva i mučenja civilnog stanovništva". I onda se navodi: "Pa je tako dana 10. juna 1992. godine u Domu kulture u Čelopeku, gde je čuvan veći broj civila iz Diviča, mučio ova lica, tako što je organizovao boks-tuču između ovih lica, obećavajući da će jačem pokloniti život, zatim

Čikarić Enesu iz Divača odsekao uvo i potom pucao iz malokalibarske puške na ova lica, od kojih je neka odmah ubio, a ranjene ubadao u predeo srca i tako ih lišio života. Tako da je ukupno lišio života 17 lica, koja je lica", kako ovi pišu ovde, "zatim prevezao do obližnje šljunkare i pri tome poveo još četiri lica za istovar, koja lica je takođe ubio iz malokalibarske puške". Znači optužen za 21. ubistvo i prethodno mučenje i tako dalje. To vam je poznato pretpostavljam?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Veoma, do detalja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: E pa dobro. Samo vam jedno, izgleda, jedna sitnica je promakla u ovim tvrdnjama koje ste nekoliko puta ponovili, datum je 1993. godina, gospodine Duloviću, a ne 1996. godina i nije se niko setio 1996. godine da goni zločine, nego 1993. godina je na datumu. I molim da se uzme ovo kao dokazni predmet. Ne samo da je tačno, nego za pouzdanost takođe tvrdnji ovoga svedoka koji pet puta tvrdi da je to bilo 1996. godine.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja ne tvrdim, ja kažem "mislim". Bilo je davno, zaboravio sam.

SUDIJA MEJ: Da ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, dobro ...

SUDIJA MEJ: Razmislićemo o tome što se tiče značaja da li je bilo 1993. ili 1996. godine. A molim sada da se odredi broj dokumentu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Mej, poenta nije čak ni samo to da li je 1993. ili 1996. godine, govori o tačnosti svedočenja, a poenta je u tome da se u Srbiji sudilo za ratne zločine i to ne umanjivanjem dela, nego se ovde tačno govori: "17 ljudi ubio, četvoro još poveo da ih nose i tu četvoricu ubio i tako dalje, na svirep način, mučenje i ostalo". Tako da očigledno se vidi da niko nije imao nameru ništa da krije kad su u pitanju ovi optuženi.

SUDIJA MEJ: Molim broj dokaznog predmeta.

sekretar: Dokazni predmet Odbrane 56, pod pečatom.

(Pretrsko veće se savetuje)

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle samo ovo da rasčistimo. Vi ste videli te Žute ose. Oni nisu... Oni su bili najobičnija paravojna formacija koja nije imala nikakve veze ni sa vojskom, ni sa policijom, ni sa policijom Republike Srpske, ni sa Vojskom Republike Srpske. Je l' to tako ili nije?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne znam. Znam da su bili u redovnim maskirnim uniformama, svi naoružani. Delovali su... Ličili su na zvaničnu vojsku, sem Koturine i Kapa.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro gospodine Duloviću, ja sam shvatio da vi tvrdite da su tamo Srbi zauzeli Zvornik, a da nikakvo nasilje nad njima nije vršeno i da nisu bili u opasnosti. To je otprilike onoliko koliko sam razumeo, šta vi želite da kažete u svedočenju, je l' tako?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nije. Nije tako.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A dobro ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja to ne tvrdim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Recite mi kako je uopšte došlo do sukoba u Zvorniku i da li išta znate o nasilju koje je počelo nad Srbima u Bosni i Hercegovini posle tih odluka da se napusti Kutiljerov plan (Cutileiro Plan), posle upada hrvatske redovne vojske preko Save, posle ubijanja civila od strane i hrvatskih i muslimanskih oružanih formacija?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nisam bio tamo kad je počelo, niti znam o čemu pričate.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Duloviću ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nisam bio tamo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Evo ja ću vam ovde pomenuti samo za opštinu Zvornik, samo za opštinu Zvornik gde ste bili i o kojoj svedočite. I pomenuću, pošto je ovo veliki spisak ubijenih, pomenuću samo žene i to samo žene koje su ubijene u vreme kada ste vi bili tamo gospodine Duloviću. Evo, na primer, Grujić Stojanka, Gornje Baljkovice, opština Zvornik, supruga Uroševa, rođena 1936. godine, ubijena početkom maja 1992. godine. Vi ste došli 10. maja 1992. godine, a ona je ubijena 9. maja prilikom upada muslimanske vojske u njeno selo. Leš pronađen pored

kuće u kojoj je živela. Pa opet: Zarić Mica, stara 56 godina, ubijena 6. maja prilikom napada muslimana na Gornju Baljkovicu. Pa ubijena Kojić Julka, 67 godina. Isto tako početkom maja 1992. godine, pa ubijena Mitrović N., supruga izvesnog Bora iz sela Srpski Nezuh, opština Zvornik 6. maja 1992. godine od pripadnika muslimanskih oružanih snaga. Pa Mitrović Ljeposava, stara 45 godina, takođe ubijena 6. maja od strane muslimanskih snaga u selu Ba, Gornji Ba i tako dalje. Dakle samo vam čitam žene ubijene. Evo, Savić N., supruga Miloša Savića iz sela Boškovića, opština Zvornik. Ubijena 5. maja 1992. godine prilikom napada muslimanskih oružanih snaga na njeno selo. Savić Simka, iz Gornje Boljkovice, opština Zvornik, stara oko 65 godine, ubijena 9. maja 1992. godine kad su Muslimani napali njeno selo. Ima ovde mnogo žena. Ne mogu sve da pročitam. A na ovom spisku pobijenih ljudi ima 118 pobijenih u opštini Zvornik u kojoj vi tvrdite da su, eto, Srbi napali na nedužne Muslimane pa su proizveli neki rat ...

SUDIJA MEJ: Sve šta on tvrdi...

prevodioci: Molim mikrofon za sudiju.

SUDIJA MEJ: Jeste li vi videli ubistva ovih žena, gospodine Duloviću?

SVEDOK DULOVIĆ: To je bilo u nekim selima gde ja nisam bio. Ja sam bio na potpuno drugom mestu tada, a ne tamo gde su ti ljudi ubijeni.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Duloviću, ja vam kažem, na primer, da ovde imamo... Ima ih više... Ja imam ovde 118 imena ubijenih Srba u opštini Zvornik. Ja sam razumeo da vi tvrdite da su Srbi išli tamo da ubijaju muslimane?

SUDIJA MEJ: Da li ste vi to rekli, gospodine Duloviću?

SVEDOK DULOVIĆ: Nikad.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li znate, gospodine Duloviću, za bilo koga od ovih ubica sa muslimanske strane? Da li ste ikad čuli za bilo koga od njih i za ove zločine koje su izvršili nad srpskim stanovništvom u opštini Zvornik, pošto vi o Zvorniku govorite?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Govorim o Zvorniku, a ne o opštini Zvornik. Opština je sa selima i to delu Zvornika samo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Imam ja ovde samo nemam sad vremena da vam citiram iz samog Zvornika takođe ubijenih ljudi koliko hoćete, samo što, samo što vas pitam da li ste čuli išta o tome?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja ovde imam 38 imena izvršilaca zločina nad Srbima samo u opštini Zvornik, ali pošto vi niste čuli ni za koga... Jeste čuli za Mersić Hajrudina, zvanog Labud iz Teočaka koji je organizovao ubistvo civila u opštini Zvornik u periodu od maja 1992. godine do avgusta 1993. godine?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne, nisam čuo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Bilo bi mnogo da vam čitam 38 imena. Vi kažete da niste čuli ni za jednog od njih koji su počinili zločine u opštini Zvornik?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne, o tome se tada nije pričalo tamo. Možda je to kasnije ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali gospodine, gospodine Duloviću, vi tvrdite da su muslimanski zločini u opštini Zvornik o kojoj svdočite bili plog srpske propagande o kojoj su pisale novine, a ne činjenice koje vam ja predočavam.

SUDIJA MEJ: Na koji deo njegovog svedočenja se vi sada pozivate? Gde je on to rekao?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ja sam ga čuo ovde u mikrofona da kaže, ja sad ne mogu da vam citiram red i, ovaj, pasus svedočenja, da u stvari nije bilo ništa, da je sve to bila srpska propaganda, srpska ratno-huškačka propaganda i tako dalje.

SUDIJA MEJ: Ovo nije ograničeno na Zvornik, zar ne? Vi sada govorite uopšteno, jer tačno je da je on svedočio u generalnim crtama o srpskoj propagandi i huškanju. Rekao je da se radilo o odnosno o podstrekavanju

ljudi i izazivanju straha kod njih i da je posledica bio rat. Želite li da mu postavite pitanje?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ne mogu da razumem... Ubistva staraca, žena, seljaka, civila. Novine su slobodne. Novine objavljuju ono šta se događa. Ko može da naredi novinama da ne objavljuju ...

SUDIJA MEJ: Gospodine Miloševiću, on je rekao da su objavljivane neke priče koje nisu bile istinite. Ako želite da mu u vezi sa tim postavite pitanje, možete.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa ja sam postavio pitanje kako može da tvrdi da nije bilo svega ovoga šta mu sad predočavam i da je sve to bio plod srpskih izmišljotina, kad stvari stoje potpuno drugačije.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: To je apsolutno pogrešna interpretacija onoga šta sam ja govorio. Ja nisam pobio, samo kažem da ne znam o tim žrtvama o kojima vi pričate. Kad sam govorio o propagandi, ja sam govorio generalno o propagandi koja je bila euforična, da ne navodim primere. Pisalo je u novinama kako u Bosni zveri u zoološkom vrtu hrane srpskim bebama, kako su pomrla deca u Banja Luci zato što nije bilo kiseonika, a to sve srpska deca. I razne izmišljotine kojima se davao veliki značaj ne bi li se upravo ovo, podstrekavali i budili nacionalizmi i samim tim dolazilo do toga do čega je dolazilo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi, gospodine Duloviću, dobro znate da je naša politika bila upravo suprotna. Pa evo, daću vam nekoliko primera, opet iz tog kraja gde ste bili. Da li vam je poznato da je u Malom Zvorniku, to je znači na teritoriji Srbije preko Drine, za koju ste rekli da je bila široka 50 metara u to vreme. U Malom Zvorniku ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja nisam merio, ali to je to ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, dobro. U Malom Zvorniku koji je preko Drine široke 50 metra, nek' je i 150 metra, uopšte mi nije važno koliko je tu široka Drina, u vreme o kome vi govorite, živelo 20 posto muslimanskog stanovništva. U Malom Zvorniku. I da se taj broj nikad nije smanjio, naprotiv, povećao se, jer su neki muslimani prešli na teritoriju Srbije i nikad se ništa nije desilo nijednom Muslimanu na teritoriji Srbije. I danas je broj muslimana u Malom Zvorniku veći nego što je bio pre 10 godina i bio

je veći i 1996. godine po zaključenju, po potpisivanju mira 1995. godine u Dejtonu (Dayton Accord)... Veći broj Muslimana nego što je bio 1991. godine kad su počeli rat tamo. Je l' vam to poznato, gospodine Duloviću?
SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nije vam poznato?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne. Ne kažem da to nije tako, ali meni to nije poznato. Ja to čujem od vas sada.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro, kako je onda moguće i šta je uzrok tome da Srbi na samo par stotina metara preko Drine pale muslimanske kuće i sela, a u Srbiji to nisu radili nikad ...

SUDIJA MEJ: Svedok ne može o tome da govori. To su sve vaši argumenti. Svedok je dao svoj iskaz o onome šta je on video ili šta je čuo. Vi pokušavate sa njim da se raspravljate i to radite sa svim svedocima. Pitajte svedoka u vezi sa njegovim iskazom, o onome šta je video i šta je čuo. On je o tome svedočio. E sad, vaš je argument zašto su Srbi nešto radili, odnosno zašto su Muslimani nešto radili. To je nešto o čemu svedok nije govorio za vreme svog svedočenja. Trošite vreme Suda.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Mej, svedok je ovde sada rekao, ako ste ga slušali, pre dva minuta da je bila organizovana medijska kampanja izazivanja mržnje protiv Muslimana, što je notorna laž ...

SUDIJA MEJ: Da ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Jer da je bila tako ...

SUDIJA MEJ: Dobro ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Kako on objašnjava da na 50 metara preko Drine nijednom Muslimanu nije dlaka sa glave falila i da se broj Muslimana povećao čak, a ne smanjio za tih 10 godina. Kako onda ...

SUDIJA MEJ: Zašto mu ne postavite pitanje u vezi sa tom kampanjom onda, umesto da se raspravljate. On je to rekao. Rekao je da je bila reč o

propagandi, da su se iznosile laži i izmišljotine kako bi se huškao narod. Ako ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Mej...

SUDIJA MEJ: Samo trenutak, samo trenutak. Ako vi kažete da nije bilo nikakvih priča da su decom hranili životinje, ako vi tvrdite da to nije istina, izvolite, osporite to. Iznesite to pred svedoka.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Novine su sa svih strana pisale svakakve gadosti. Ja u to ne ulazim. Ja samo kažem da li može ove činjenice da dovede u logičan kontekst svoje tvrdnje da je neko huškao Srbe na muslimane, kad sve vreme rata nijednom muslimanu ništa se nije desilo u Srbiji, da smo čak primili 70.000 muslimanskih izbeglica iz Bosne za vreme rata gospodine Mej. Da li znate to, gospodine Duloviću?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro recite. ...

SUDIJA MEJ: Neka svedok odgovori.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Rekao je "ne".

SUDIJA MEJ: Neka svedok odgovori.

SVEDOK DULOVIĆ: Postavite mi pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Odgovorili ste, "ne". Imam sledeće pitanje. Da li vam je takođe poznato ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne sledeće. Ovo prvo što kažete da sam rekao "ne". Šta sam to... Šta ste to pitali?

SUDIJA MEJ: Molim vas nemojmo ponovo da se bavimo ovim. Svedok je sada zbunjen. Imate li drugo pitanje za njega? Pređimo na drugu temu. Nemamo puno vremena.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Evo čitam ovde sa transkripta upravo o tome da nikakve propagande protiv muslimana nije bilo, jer se ništa nijednom

muslimanu u Srbiji nije desilo. Jer da je bilo propagande, valjda bi se nekom nešto desilo i da smo čak primili 70.000 muslimanskih izbeglica iz Bosne za vreme rata ...

SUDIJA MEJ: Ma prestanite da ponavljate stalno ono šta ste već rekli. Ne vidim smisao u tim ponavljanjima i držanju govora. Gospodine Miloševiću, više nego jednom vam je rečeno da svrha unakrsnog ispitivanja nije da iznosite svoju tezu. Vi ćete to moći da učinite kada za to dođe vreme. Ali ne trošite vreme Suda na to, stalno raspravljajući se sa svedocima. Imate li pitanje za ovog svedoka?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Duloviću, da li vam je poznato da se u okolini Malog Zvornika, ja govorim sada o teritoriji Srbije za koju ja sebe smatram odgovornim, znači o teritoriji Srbije, ja sam bio predsednik Srbije, da se u okolini Malog Zvornika nalazi nekoliko čisto muslimanskih sela u kojima nikada niko nije bio uznemiren, iako je Drina samo 50 metara široka i sa druge strane besneo građanski rat?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li znate da u Malom Zvorniku takođe postoji džamija

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pošto tamo žive Muslimani i da ta džamija nikada nije bila ni oštećena, niti ispisana nekom ružnom reči, niti na bilo kakav drugi način ugrožena? Da li vam je to poznato?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Znam da postoji džamija koju su čuvali policajci.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa da li vam je logično da su morali da čuvaju, pošto je na 50 metara preko puta bilo veoma teških ubijanja i nereda i nemira?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja sam samo kazao ono šta sam video. Nemam šta da mislim ja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Dobro, gospodine Duloviću. A da li ste išta znali o događajima, na primer, o napadima muslimanskih oružanih snaga na selo Gornju Kamenicu i pogibiju velikog broja ljudi, a

da su taj napad vodili bivši policajci Mehmedović Esad, Meho Suljagić, Edo Haskić i Esad i Ahmed Grebić? Da li vam je poznat taj događaj?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne. Ne znam ni gde je ta Kamenica, niti sam bio u njoj.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li se sećate događaja na magistralnom putu upravo od Zvornika prema Šehovićima kad su muslimanske snage napale kolonu vozila u kojima su bili srpski civili ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kad je ubijeno njih 12, između ostalog, i teško ranjena trudnica, pogođena... Da li se sećate tog događaja?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne, niti znam išta o tome.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li išta znate o napadu... To su sve sela oko Zvornika koja su vrlo blizu Zvornika. Selo Gornja Boljkovica, isto tako opština Zvornik, 14 civila Srba pobijeno. Imam njihova imena. Neću da čitam. Da li ste ikada čuli za to?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I pljačka, naravno. Stoka oterana i ostalo.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne. Nisam bio tu na terenu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate za Snagovo i velika ubistva civila od strane muslimanskih snaga tada i kastriranje nekih ljudi, mučenje, sakaćenje i ostalo? Takođe u opštini Zvornik. Da li ste čuli ikad za to?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne. Ja sam bio u Zvorniku vrlo kratko i to malo, tako da nisam imao ni priliku da čujem to.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li ste čuli, na primer, za ubistvo Mihajla Pantića, Srbina starog 90 godina, ubijenog sa tri metka?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nisam čuo zato što nisam bio tamo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A dobro, da li ste išta čuli o ubistvima u opštini Zvornik koja su izvršena? Da li ste čuli šta se radilo iz jedinica kojima je komandovao Naser Orić iz Srebrenice i koliko su oni pokolja napravili u opštini Zvornik?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa vidite, vi ste, kažete, bili u Zvorniku 10. maja ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: 5. maja je bio veliki masakr civilnog stanovništva tu na domak Zvornika u selu Boškovići. Ubijeni su Vukašin Nikolić, Mitra Gajić, Staka Spasojević. To su žene. Ovi koji ne znaju imena, ne znaju da su to ženska imena. Draga Lukić, Dragana Cvijetić, Milosava Kostić, Draga Tešić i tako dalje. Mnogo žena među ubijenima. Eto 5. maja i vi ništa o tome niste čuli, a bili ste u Zvorniku 10. maja ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pet dana posle toga.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da. Logično je da ništa ne čujem. Vesti su išle sporo. Ljudi su bili zauzeti svojim poslovima i nisam slušao to. Nije to bila tema tada.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro, šta je bilo tema nego zločini. Pogledajte, molim vas, aprila, da odemo još mesec dana unapred, pre nego što ste vi došli u Zvornik, aprila... Kad ste vi došli u Zvornik prvi put?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Piše tu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa ne mogu da nađem sad tačno. Kažite mi sad vi?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: U aprilu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kog aprila?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Neki dan sam rekao. Imao sam papire pa sam bio zapamtio. Sad ne znam. Mislim da je to takođe 10. april bio. 10. april, a ovo 10. maj. Poklopilo se, koliko se sećam.

SUDIJA MEJ: Svedok je odgovorio da je bio u Zvorniku 10. aprila. Idemo dalje. Idemo dalje. Ovo nije test pamćenja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne, ja ne testiram svedoka u vezi sa pamćenjem, nego zaista ne mogu da vidim ovde na zabeleškama kad je

bio. Ovde imam, na primer, događaje vrlo teške koji su se dogodili, evo, 17. aprila 1992. godine. Veliki broj ljudi ubijen. To je opština Zvornik. Selo Rastušnica. Da li ste išta vi čuli za na primer, taj napad muslimaskih snaga na ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne. Tada kada sam ja bio u Zvorniku bio je aktuelan sukob između komandanta Teritorijalne odbrane i jedne jake paravojne formacije i čoveka koji je vodio takvu jednu, a kazao da je šešeljevac, to je taj Čele. To je bilo aktuelno, jer se to događalo tada. Nisam ja mogao da sedim negde i da pričam sa nekim o nečemu šta je bilo ili se događalo, a on zna. Ovo je bilo urgentnije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, a šta je to urgentnije, gospodine Duloviću, od ovakvih masovnih ubistava civila širom opštine Zvornik? Nije valjda urgentnije to da li se neka baraba svađa sa nekom drugom barabom tamo. Uostalom, vi ste bili, vi ste bili, rekoste, na ručku sa tim čovekom više sati, je l' tako?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa je l' smatrate da je bilo najurgentnije da sa njim više sati sedite na ručku da biste raspravili ta pitanja? Sve urgentnije od ovoga šta vam citiram.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Urgentnije mi je bilo da saznam šta se događa u Zvorniku i ko je ko?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Zar ste mislili da takav jedan izvor može da vam bude pouzdan ili pretpostavljate da je taj izvor hteo da vam ispriča svoju priču koja smatra da eto tako njemu odgovora? Zar možete jednog takvog kriminalca da uzmete kao pouzdan izvor?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja sam samo preneo to šta mi je on pričao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Dobro, gospodine Duloviću. Ja vas, dakle, ne pitam za ova pojedinačna imena, ovde sam vam rekao koliko ih je mnogo, ali vas pitam za celinu, da li ste vi uopšte kada došli do informacije o velikom broju pobijenih civila u opštini Zvornik? Dakle, evo da zanemarimo imena, ni kako se zove, ni koliko je žena, ni sve drugo, da li ste uopšte ikad saznali šta ili pisali šta o žrtvama civilnim u opštini Zvornik? Ili o izvršiocima tih zločina?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: To su radili dopisnici.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ko je radio?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Dopisnici.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Zar vi niste bili dopisnik "Ekspres politike"?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne. Ja sam bio novinar u redakciji. A dopisnici su ono koji su van redakcije, u mestima u Srbiji i u celoj bivšoj Jugoslaviji.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ali vi kad kao novinar iz redakcije odete na neki teren da nešto pišete, onda ste vi neka vrsta specijalnog izveštača sa tog terena, pretpostavljam.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Pa moglo bi se tako... Zavisí šta je tema.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro, šta je bila vaša tema tada kada ste bili u Zvorniku, da sa tim kriminalcima raspravljate ko je protiv koga ili da vidite šta se stvarno događa?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: To je bila moja stvar i stvar redakcije koja je tako odlučila ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da odem i da vidim šta se događa u Zvorniku.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, da li vi ste ikada išta saznali o masovnim grobnicama u opštini Zvornik, 15 kilometara južno, u rejonu sela Kamenice? Jeste li ikada šta čuli o tome, da ne govorim da li ste pisali? To pretpostavljam da niste.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nisam čuo, niti sam bio tamo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Dobro, gospodine Duloviću. Vi ste ovde objašnjavali, čak prilično dugo vremena o tome kako je Željko Ražnatović Arkan bio pripadnik saveznog Ministarstva za unutrašnje poslove i kao dokaz naveli da je na suđenju na kome ste prisustvovali, pokazana neka potvrda o kreditu, pa je to potvrda o nekakvoj pripadnosti Željka Ražnatovića Arkana saveznom Ministarstvu za unutrašnje poslove, je l' tako?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da. Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Onda je ovde bilo veliko licitiranje koliki je to iznos, pa se došlo do nekih stotina hiljada dolara, a kurs dinara je tada bio otprilike... Varirao je u tim osamdesetim godinama, ali verovatno u to doba oko 3.000 dinara za dolar, tako da je 1.000 dolara bilo tri miliona dinara, a ceo taj iznos od devet miliona mogao je da bude 3.000 dolara. Ali što bih ja sad na to gubio vreme, kad se to može proveriti sa kursnih lista iz tog vremena koje su objavljivale sve novine i možete da imate te podatke. Ali mene interesuje nešto drugo. Da li je vama poznato ko je bio ministar unutrašnjih poslova tih osamdesetih godina Jugoslavije?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Zaboravio sam, ne znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa je l' vam poznato da je to bio vodeći Slovenac Stane Dolanc, na čelu saveznog Ministarstva za unutrašnje poslove?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Recite mi, molim vas ...

SUDIJA MEJ: Vreme je za pauzu. Gospodine Grum (Groome), pre nego što odemo na pauzu, možete li da nam pomognete sa ovim: imamo čitav niz zahteva koji se tiču svedoka 36. Mišlim da on nije na spisku, ali biće korisno znati kad se očekuje njegovo svedočenje.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, mi smo nameravali da ga zovemo ili 29. ili 30. ovog meseca.

SUDIJA MEJ: Znači on neće brzo da se pojavi.

TUŽILAC GRUM: Ne, časni Sude.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Molim vas, gospodine Mej, u vezi sa tim mogu li nešto da kažem? Nemam nikakav spisak svedoka koji se očekuju, osim sledeća dva, dakle samo znam za sledeća dva svedoka. Jedan je, kako se zove ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ... onaj koji dolazi posle ovog svedoka, a drugi je neki ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ...

SUDIJA MEJ: Gospodine Grum, možete li da ... Samo trenutak.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Mogu li i ja to da dobijem?

SUDIJA MEJ: Samo trenutak. Gospodine Grum, optuženi treba da ima duži spisak. Možete li da se pobrinete da on to dobije do kraja dana, da može da pokrije celu sledeću nedelju i koliko je moguće dalje.

TUŽILAC GRUM: Naravno, časni Sude, mogu.

SUDIJA MEJ: Sada ćemo da napravimo pauzu od 20 minuta.

(pauza)

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da završimo ovde gde smo prekinuli. Vi konstatujete znači da je Željko Ražnatović Arkan bio nekad službenik saveznog Ministarstva za unutrašnje poslove i to negde osamdesetih godina je bilo to suđenje, pre čega je, eto, bio službenik. I sad ako se to konstatuje, pa šta ako je bio službenik nekih osamdesetih godina saveznog Ministarstva za unutrašnje poslove? Pa šta onda? Kakav to ima značaj?

SUDIJA MEJ: Na nama je da odlučimo da li to ima nekog značaja ili ne, a nije na svedoku.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali da li se sećate da je tada na čelu tog istog Ministarstva unutrašnjih poslova bio Stane Dolanac, vodeći Slovenac tada u Jugoslaviji?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Sećam se.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vas su pitali u glavnom ispitivanju da li je Vučković... Vučković je taj Čele, je l' tako?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ko je Vučković?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Vojin Vučković je i njegov brat Dušan Vučković su bili jedna vojna formacija.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: E dobro, molim vas, mene interesuje samo da razjasnim jedno pitanje. Vi ste pitani da li je on imao neke veze sa zvaničnim organima državnim Jugoslavije ili Srbije. I vi ste na to pitanje odgovorili da je on nekada bio zaposlen kao instruktor za borilačke veštine u Saveznom SUP-u, je l' tako?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li to ukazuje na neku vezu, evo na primer, nastavnik engleskog u saveznom SUP-u za pripadnike saveznog SUP-a ili neki drugi nastavnik, eto, za fizičko vaspitanje, borilačke veštine, engleski ili francuski ili matematiku, na primer, na nekim kursevima, je l' to treba da pokaže da je bio u nekoj vezi sa državnim organima?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To bi značilo da je i neki bolničar koji radi u državnoj bolnici i koju plaća država u nekoj vezi sa državnim organima?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Poređenje nije adekvatno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Duloviću. Osim toga što je taj nekad bio zaposlen kao instruktor za borilačke veštine, vi nemate nikakvo drugo saznanje o njegovoj vezi sa bilo kakvoj vezi sa državnim organom, je l' tako?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Imam opservacije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Sa kojim to državnim organima ste opservirali da je bio u vezi?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Sa predsedavajućim sudijom u Šapcu kad mu je bilo suđeno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kako ste ustanovili tu vezu? Njemu je bilo suđeno znači... Kakvu je imao vezu sa državnim organima?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Tako što je prišao predsedniku Veća i celo je suđenje malte ne proteklo što njih dvojica šapuću, što je bilo neviđeno do sada.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro, je l' taj čovek osuđen?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Uslovno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Hoćete da kažete da nije u zatvoru?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Vojin Vučković nije u zatvoru bio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Taj što je ubio tih 17 ljudi, je l' o njemu govorite?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne, nego govorim o Vojinu Vučkoviću, njegovom starijem bratu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne. Mene interesuje ovaj koji je optužen za ubistva, je l' on zatvoru?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Za 17 ubistava što je optužen ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da, da.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: On je osuđen prvostepenom presudom na sedam godina zatvora. Da li je još u zatvoru, ne znam i da li je u zatvoru.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne znate kako je osuđen konačnom presudom?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Vi kažete kad su vas pitali kako ste dolazili do informacija, ja sam tačno zapisao vaš odgovor, rekli ste da ste saznavali od ljudi za koje ste pretpostavljali da to znaju. To je vaša formulacija, je l' tako?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li mislite da informacije prikupljene u takvom saznavanju od ljudi za koje pretpostavljate da nešto znaju, mogu da se uzmu kao nekakvo ozbiljno prikupljanje informacija?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: To zavisi od moje procene.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li vi smatrate da kad razgovarate s nekim kriminalcem kao što je taj Čele, pa vam on nešto ispriča, da su to validne informacije?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: U tom konkretnom slučaju mislim da jesu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, da li je ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Bio je ubedljiv.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li vi pretpostavljate da onaj koji ubija i pljačka verovatno i laže? Ili samo ubija i pljačka, ali ne govori istinu... Da li govori istinu?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne uvek.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Rekli ste u jednom trenutku; "išli smo", govorite o svom putu u Užice, "odseli smo" i tako dalje. Ko je sa vama bio još od novinara tada kada ste putovali, išli u Zvornik, išli u Višegrad, ko je još sa vama bio od novinara?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Bojana Marjanović, moja koleginica.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Samo ona?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: I vozač.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Obeležili ste na karti mesto sa koga ste navodno videli požare na drugoj strani Drine.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Duloviću, da li vi znate, pošto ste prolazili tim putem, da su na drugoj strani Drine veoma visoka brda i veoma šumovita i da vi nikako niste mogli da vidite te požare sa mesta koje ste obeležili na karti.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nije tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li je tačna moja pretpostavka da ste vi to kasnije išli, obilazili te krajeve, pa ustanovljavali šta se gde desilo, a ne da ste tada videli nekakve požare? To nije bilo moguće.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Vaša pretpostavka. To je bilo moguće i to je tačno što sam rekao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Jer se dižu dimovi veliki.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da, ali vidite na karti koliko je udaljeno i preko koliko brda to selo o kome vi govorite ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ta sela naveli su mi ljudi, kao što sam rekao, koji su stajali na obali na srpskoj strani Drine i gledali i govorili mi kad sam pitao šta je, rekli su ta sela Redići, Đapići, Hrasno Polje, Ržine i Lonjin.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To ovde ima na toj karti. Ja je gledam i ima ovaj vaš znak sa koje ste strane gledali. Ovde ima stotinak sela, samo na ovoj karti koju ste vi dali, ovog malog dela, i u sredini karte su ti Redići ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi o tome govorite, je l' tako, gospodine Duloviću?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da. To selo se pominje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. I tvrdite da ste odatle mogli da vidite požar u Redićima. Dobro.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: To ne tvrdim. To vi tvrdite, nešto šta ja nisam rekao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja nisam ovu kartu doneo i objašnjavo da su zapaljeni Redići i da ste vi sa tog mesta videli požar u Redićima.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja sam video požare. Ja taj teren ne poznajem. Pitao sam ljude šta se tamo događa. Oni su meni rekli gore ta sela koja sam nabrojao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Duloviću, dovoljno je, dovoljno je za to i za procenu pouzdanosti toga što govorite.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: To su ljudi koji imaju tamo imanja i znaju svaku kuću, kako su mi rekli, a ne sela preko Drine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je l' vi vidite po ovoj karti koliko ima sa druge strane Drine pa do Redića kilometara otprilike?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. I to preko brda.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, dobro, gospodine Duloviću. Samo jedno pitanje u vezi sa onim šta ste govorili o svojim zabeleškama o

tome šta je Šešelj govorio kad je bio u Vukovaru, da li ste vi objavili članak o tome?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne sećam se.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pretpostavljam ako ste vodili zabeleške, da ste to uvek činili da biste nešto napisali. Pretpostavljam. Je l' tako?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da. Ali ne sećam se da li sam to pominjao u tekstu. Morao bih da pogledam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Vi govorite o tome da je politika bila da se vojska očisti od nesrpskih kadrova. Jeste li to konstatovali?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne verujem da sam tako rekao. Morate da mi to pročitate odatle.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Mislim da ste rekli u ovom glavnom ispitivanju, ja ne znam tačno sad na kom mestu, ali da je bila tendencija da se vojska očisti od nesrpskih kadrova. Da li ste to rekli ili niste?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: To nisam ja rekao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, da li je vama poznato da je taj isti Taso Enes, koji je bio pukovnik, posle je bio general, Musliman, na primer?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne znam da li je Musliman.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Mislite da je Enes srpsko ime?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Neću da mislim ništa. Ja ne znam da li je on Musliman ili ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A da li znate, na primer, da je čak za vreme, za vreme NATO agresije 1999. godine, u to vreme pokriva... Naravno i duže vreme, ne samo za to vreme, da je na čelu vojne službe bezbednosti, znači na jednoj od najosetljivijih funkcija, pogotovo za vreme rata, bio Mađar Geza Farkaš, general-pukovnik?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da, čuo sam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li znate koliko je još bilo vrlo važnih mesta pokrivenih ljudima koji nisu bili srpske nacionalnosti?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Pa ne znam zašto vi to pričate, kad ja... To nisu moje reči da se vojska čisti od tuđih kadrova. To nisu moje reči. To nije moj zaključak nigde u mom ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nego je to rekao čovek koji je imao paravojne formacije, vaš prijatelj, Vojislav Šešelj.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa vama je poznato, gospodine Duloviću da je gospodin Šešelj bio moj protivnik, a ne moj prijatelj.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Pa čim vam piše pisma, znači da vam je prijatelj.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: On je napisao pismo u vezi sa vašim svedočenjem. Smatra se obaveznim da to kaže. Ja ne bih takav zaključak izvodio na taj način. Molim vas, vi pominjete telegram koji ste ovde dali u prilogu. Da li neke stvari posebno u njemu govore o jednom zakonitom, i rekao bih, korektnom odnosu vojske prema stvarima na koje vi ukazujete. Evo, pročitacu vam ovde. To je telegram koji kažete da... Evo vam: "Pomoćnik komandanta, potpukovnik Milan Eremija". Evo na pretposlednjoj strani, na sredini on govori: "Aktivnosti i pojave koje pozitivno utiču na stanje morala u jedinicama divizije", pa među ostalim nabraja, pravilan postupak sa zarobljenicima. Dakle, da li to govori o jednoj atmosferi u vojsci da pravilan postupak sa zarobljenicima pozitivno utiče na moral vojske i da to znači da u toj vojsci se neguje jedno ispravno ponašanje prema onima sa kojima se ratuje? Da li to smatrate da predstavlja potvrdu ovoga šta kažem ili ne?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nije na meni da tumačim taj akt, dopis, zapravo telegram.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi ste ga dali, pa pretpostavljam da ste ga dali sa nekom namerom.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da tumači neko ko treba, ko zna da tumači to.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. On daje predlog mera za poboljšanje stanja morala u jedinicama, dakle za poboljšanje predlog mera koje on sugerira, pa na prvo mesto stavlja, nisu obeleženi neki brojevi ali... Po crticama... Ali na prvom mestu je da se organizovano pristupi

razoružanju paravojnih formacija, posebno odreda Dušan Silni, četnika i Arkanovih vojnika i da se u tu akciju uključe organi vlasti i organi Republike Srbije. Da li smatrate da je ta isto sugestija takođe manifestacija jednog pravilnog odnosa koji JNA ima prema pojavama koje ukazujete da ste videli na terenu?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nije na meni da smatram ili ne smatram. Rekao sam vam. Neću da tumačim taj akt.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Dobro, gospodine Duloviću, a da li se sećate, pošto ste putovali prema ...

SUDIJA MEJ: Treba da se kaže za zapisnik da optuženi govori o dokaznom predmetu 342, tabulator 11. Izvolite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Meni broj 11 stoji iza ovoga gospodine Mej, ali pretpostavljam da vi imate bolju evidenciju. A ja je obično ne dobijam tako uredno kao vi. Kod mene je u broju 10, ali pretpostavljam da nema opasnosti da bude konfuzije jer je samo jedan telegram u pitanju. A da li se sećate, pošto vi govorite, kažete, samo ono što ste videli, da li se sećate gospodine Duloviću da ste na putu, ne samo na granici prema Istočnoj Slavoniji, znači na granici Srbije, na granici teritorije Srbije, a i u dubini po teritoriji, mogli da vidite veliki broj policijskih ček pointa, koji su zaustavljali, pretresali vozila, tražili da vide da li ima oružja ili nešto ukazuje na neku moguću pljačku, kriminal ili bilo šta drugo. Ti ček pointi su bili sve vreme i da je vrlo detaljno... I da nije bilo puta kojim se prilazilo iz tih ratom zahvaćenih područja, na kome nisu bili policijski ček pointi koji su... Koji su sve pregledali da nađu oružje, da razoružaju, da uhapse nosioce, da nađu eventualno tragove neke pljačke ili nekog kriminala. Da li se sećate toga?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne sećate se?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi niste prolazili preko takvih ček pointa?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Prolazio sam na jednom koji je izgledao redovni, na autoputu Beograd - Zagreb.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A recite mi, molim vas, gospodine Duloviću da li ste igde i u bilo koje vreme u Srbiji videli bilo kakvu paravojnu formaciju?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne znam gde bih mogao da ih vidim. U Beogradu ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ni ja ne znam, ali ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: U Beogradu nisam. A i ne znam koja je paravojna, a koja nije i da li je pod oružjem ili ne. Ja sam rekao da su ti ljudi dobijali oružje tek kad odu tamo na teren, kad odu daleko od mesta odakle su.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Vi ste ispričali događaje ispred hotela u Višegradu kad je oficir Vojske Jugoslavije, odnosno JNA uhapsio nekog nasilnika koji je razbio vrata hotela i uleteo unutra. Nekog koji je po vašem mišljenju bio pripadnik neke paravojne formacije.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li ste videli bilo šta da je vojska uradila što nije bilo korektno i što nije bilo u skladu sa pravilom službe ili vojnom disciplinom na šta biste mogli da ukazete?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Šta na primer, gospodine Duloviću?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Na Trpinjskoj cesti video sam tenk, sa strane kupole vezane smučke, nekoliko pari, što je bilo apsurdno. Mali primer.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Moram da kažem da ne razumem, ali idemo dalje. Recite mi, pošto ste opisali da ste videli nekog mrtvog starca van Višegrada, u blizini, pored neke reke, pored neke vode ili je to bilo pored Drine?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nije Drina.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Molim?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nije Drina. Nešto jeste. Video sam ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Šta?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Kome su bile vezane ruke na leđima. Imao je neku krpu preko usta i bio je na obali. Tu su bili rezervisti. Među njima i neki lekar iz Užičke Požege sa kojim sam ja razgovarao. To telo je bilo tu, na 30 metara od nas i ja sam pitao ko je, šta je to bilo. On kaže "Čovek je udavljen, Musliman je". Ja sam pitao kako ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da, to sam čuo, to sam čuo ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: E pa što me pitate onda.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne, ne. Hteo sam da vas pitam, dakle videli ste starca koji je bio udavljen.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Tako mi je rečeno, da je udavljen.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Pretpostavljam da je lekar mogao da zaključi, da li je bio udavljen ili ne. Ne dovodim u pitanje verodostojnost takvog opažanja. Da li ste vi, osim što ste videli... To je bilo van, znači, Višegrada nađen leš čoveka za koga se nije moglo proceniti ko ga je ubio, da li ste videli bilo kog drugog ubijenog u tim svim aktivnostima koje ste opažali putujući za Višegrad, na ulazu u Višegrad, izlazeći iz Višegrada i tako dalje? I šta se dogodilo tamo?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Video sam prvi put u aprilu kad sam hteo da uđem u Zvornik, sa one strane, znači ne sa srpske, video sam pored Drine nekoliko leševa. Nisam mogao da utvrdim da li su muškarci ili žene ili uopšte nešto bilo šta što bi moglo da mi ukaže na njihovu nacionalnost, godine starosti, pol. To sam video, ali sa ove druge strane i to su videli i ovi ljudi koji su bili na toj strani.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Razumem to. Vi ste sa teritorije Srbije preko Drine videli nekoliko mrtvih osoba kojima ne znate pol, nacionalnost i tako dalje, na obali, na teritoriji Bosne i Hercegovine.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kasnije kad ste dolazili, već 10. maja, vi ste onda videli tamo, koliko sam ja mogao da razumem iz ovoga šta kažete, neke tenkove, artiljeriju, u Velikom Zvorniku i onda je pisala tabla Republika Srpska, je l' tako?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Vi znate da je tada već bila formirana Vojska Republike Srpske, a da je Savezna Republika Jugoslavija, sastavljena iz Srbije i Crne Gore donela novi Ustav, 27. aprila 1992. godine. Pretpostavljam da se toga sećate?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Toga se ne sećam. Sećam se samo da sam sa komandirokom jednog tenka sa one strane koji je bio na mostu, sa muslimanske, pričao kada sam tuda prošao, na mostu Karakaj i da je to bio tenk Jugoslovenske narodne armije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li znate da je upravo posle proglašenja ustava Savezne Republike Jugoslavije, dakle posle 27. aprila, izdata naredba da su svi državljani Savezne Republike Jugoslavije koji su pripadnici Jugoslovenske narodne armije dužni da dođu na teritoriju Savezne Republike Jugoslavije?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne znam to. Ja pamtim samo ono šta sam video i razgovarao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, a da li vam je poznata jedna tu jasna i čista činjenica, do postojanja velike Jugoslavije, SFRJ, JNA je bila na celoj teritoriji te Jugoslavije? Od formiranja SRJ pripadnici onog dela JNA koji su bili državljani Srbije i Crne Gore, koje čine SRJ su povučeni sa teritorija izvan SRJ, kao što su i pripadnici koji su bili na teritoriji Srbije i Crne Gore u raznim garnizonima otišli u svoje republike. Da li vam je dakle poznata ta činjenica?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja opet kažem, vi ste se osvrnuli na to moje izjašnjenje da sam to video i razgovarao i ja samo o tome mogu da vam govorim. Nisam ja ovde za to, niti da optužujem, niti šta. Ja svedočim o onome što sam video i kažem vam šta sam video. A o ovome šta vi pričate, nemam pojma.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Znači nemate pojma o tome da se posle formiranja SRJ onaj deo JNA koji su činili državljani ...

SUDIJA MEJ: Gospodine Miloševiću, svedok vam je odgovorio. Pređite na neko drugo pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Nemam više pitanja, gospodine Mej. Ja sam se držao mog vremena.

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Tapušковиću

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Hvala, časne sudije. Ja ću se truditi da u desetak, 12 minuta ova pitanja koja imam postavim. Gospodine Duloviću, vi ste, kako ste kazali, od maja 1991. godine pa do novembra meseca, to je dakle šest, sedam meseci, sa manjim prekidima, bili gotovo stalno u Istočnoj Slavoniji, obilazili gradove i sela i posmatrali šta se događa?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: U tom vremenskom intervalu do one dozvole koju ste dobili.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Dozvola za obilazak tog terena i tog prostora nije trebala?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: U početku ne.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Hvala. E onda ste dobili ovu dozvolu koja je u tabulatoru 1 ovde časne sudije koja se odnosi na period i glasi na period od 9. oktobra do 9. novembra a vi ste bili i još koji dan više, je li tako?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Da li je kroz taj ceo period vremena, dakle i u ono vreme kada ste imali dozvolu i u ono vreme kada nije trebala dozvola, bilo još predstavnika posmatrača i novinara ili predstavnika međunarodnih humanitarnih organizacija na tim prostorima, a pogotovo u ovom mesecu pred... Kad je trebala dozvola?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Bilo je novinara, a sećam se da je bilo međunarodnih... Znače, ja mislim da sam... Da, ne mogu da se setim datuma, bio je... U Borovom Selu je bio neko od stranaca koji je trebalo sa Goranom Hadžićem da potpišu neki dogovor o razmeni... Ne, u stvari, o organizovanju oficira za vezu, a reč je o budućim sporazumima o prekidu vatre.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: E mene, gospodine Duloviću, interesuje da li je bilo ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Henri Vejnans (Henry Wijnaendts) se zvao taj, izaslanik van den Bruka (Hans van den Broek).

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Hvala. Mene zanima da li je uopšte bilo ko u celom tom periodu vremena, pa znači i na mesec dana do 12. novembra, da li je bilo ko onemogućavao posmatračima, novinarima, stranim i domaćim da prate događaje na tim prostorima Istočne Slavonije?
SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Pa uglavnom je moglo da se prati ...

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Hvala. Mislim to me zanima. E, sad hoću ovo da vas pitam. 9. oktobra, nakon što ste dobili tu dozvolu, kad ste stigli na taj teren, Vojska Jugoslavije gde se nalazila, na kojoj razdaljini od samog grada Vukovara ili centra Vukovara?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Trebalo bi mapu da imam, neku kartografsku ...

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Ali otprilike ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Na primer, između Borova Sela, oni su bili na ivici Borova Sela, ne prema Vukovaru, nego prema drugom kraju. Govorim, na primer, sad o tenkovskoj jedinici. To znači od Borova Sela... Imate Borovo Selo, pa prugu, pa jedan aerodrom sportski, pa Borovo Naselje... Pa tu, pa ne znam koliko ...

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Otprilike koliko kilometara od grada?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: A od grada?

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Da.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Pa ne znam. Pravo da vam kažem, ne znam to.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Koliko ima od Borova Sela do ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Pa nisam merio nikad. To... Mora da se pogledaju mape da ...

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: U svakom slučaju ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da bi se utvrdilo.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: U svakom slučaju vojska nije bila u gradu?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: U kom gradu?

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Vukovaru.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja nisam bio u Vukovaru. Ja sam bio u Borovom Selu, u predgrađu Vukovara.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Koliko je to razdaljine?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Pa ne znam. Rekao bih napamet.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Dobro. Idemo dalje. Gospodine Duloviću, vi ste juče kazali tačno jedinice koje su... Da ste čuli od jednog oficira Jugoslovenske narodne armije ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Jesam ...

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Koje su jedinice bile u Vukovaru.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: A da li ste od tog istog oficira čuli koje su hrvatske jedinice bile u samom Vukovaru?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Hvala.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne. Nisam ga pitao.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: E pa pošto ste dobili odobrenje da posmatrate sve ovo šta se radi sa ove strane, da li ste pokušali da uđete u Vukovar ili da dobijete odobrenje da uđete u sam grad da vidite šta se tamo događa?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nisam pokušao. Pokušao je moj kolega, dopisnik "Večernjih novosti" sa Trpinske ceste da pođe kroz ovo. Ja sam ga odgovarao. On je pošao i bio je ubijen.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Hvala.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Našli su mu telo kasnije.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Hvala.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Drugim rečima, nije moglo da se uđe u Vukovar.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Znači taj što je pokušao da uđe bio je ubijen.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Hvala.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ubili su ga teritorijalci Bršadina ...

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: A znači ubili su ga ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Misleći, misleći da je... Nije se znalo. Tamo je bilo puno pucanja jednih na druge, iz straha ili ne znajući ko je ko u tim maskirnim uniformama, u civilima ...

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: A otkud znate... Otkud vi znate tačno to da su ga ubili teritorijalci, a da možda nije stradao od nečijeg drugog metka.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Rekao mi je potporučnik tenkovske jedinice iz Požarevca, Boriša Doknić i nekoliko oficira još.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Dobro. Gospodine Duloviću, da li je u tom periodu kad je vojska još bila podalje od Vukovara, kad se nalazila u predgrađu, da li je bilo pokušaja da se nađe mirno rešenje, da se pregovara, da se zaustavi taj okršaj i da ne bude više žrtava?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da. Bilo je. Bilo je. Ja sam to tako razumeo. Bilo je pokušaja, koliko se sećam.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Dobro. Hvala. Dalje, zanima me... Rekli ste da su iz grada odgovarali uglavnom paljbom kad su bili napadnuti, je l' tako?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Mene interesuje koja je jačina bila tog odgovora? Kako se otuda pucalo sa te strane? Je li bila ravnomerna ta paljba i sa jedne i sa druge strane?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Teško je to proceniti. Ja sam posmatrao na samoj ivici Borovog Sela, preko pruge. Bilo nas je nekoliko. Gledali smo kad su tenkovi naši, srpski tenkovi krenuli ka Borovom naselju gde su bili... To je još bliže Vukovaru, preko tog aerodroma. Nekoliko takvih, bilo je jedno desetak tenkova. Kako su krenuli na aerodrom, tako su Hrvati minobacačima ih zasuli vatrom. Dosta ljudi je poginulo tu od minobacača.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Kojih ljudi, vojnika ili civila?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nema civila iza... Gospodine Tapušковиću, nema civila u takvim napadima gde se ide sa tenkovima ...

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Ne, upravo sam ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: To su vojnici ...

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Razumem ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ili rezervisti ili ne znam koji. Bio je zaustavljen napad. Oni su odgovorili minobacačkom vatrom, uglavnom stradala je pešadija koja je išla iza tenkova. Neki tenkovi su naišli na mine, zaustavljeni. Ceo napad se vratio nazad, neuspeo. Kada su se povukle naše snage, minobacačka vatra je prestala. To je jedan primer otprilike kako je to uglavnom izgledalo.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Svaki put je tako izgledalo?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne svaki put, nego to je bilo dva, tri puta. Dva puta je bio taj pokušaj. Posle kad je došao Badža za komandanta Teritorijalne odbrane, on je, kako sam čuo, naredio da se više ne ide na taj način preko, jer je uvek bilo žrtava i bilo je neuspešno.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Vi ste u svom iskazu ranije ...

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Tapušковиću.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Vi ste u svom iskazu ranije govorili o tome da su ispaljivane granate. Kakve su to granate bile ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Uglavnom ...

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Iz Vukovara?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Minobacačke iz Vukovara, da, jer je to bilo najefikasnije. A ne znam ni da li su imali... Kasnije sam saznao da nisu imali neka artiljerijska oruđa većeg kalibra.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: A znači da bi mogli da kažete otprilike u tim odgovorima na napade koliko... Kad su pucali iz Vukovara, koliko je vojnika stradalo, bar približno? Ono što ste vi videli da se dogodilo.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne bih mogao da kažem tačno ...

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Ni približno

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Koliko. Ni približno.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Pa znači da je tačno ono što je Šljivančanin govorio pred nama sa onog snimka da su ginula, da su ginuli mladi ljudi, vojnici.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: To nije sporno.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Ne znate približno broj poginulih ...

SUDIJA MEJ: Ja ne znam da li vi možda pogrešno razumeta, ali ja sam shvatio da je Šljivančanin sprečavao članove Crvenog krsta da uđu u bolnicu. A iz bolnice su ljudi sklonjeni. To je srž ovog dela svedočenja.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ: Ja ne ulazim u to. Vi ste čuli da je Šljivančanin rekao u onom razgovoru "ginu mladi ljudi". Ja sam upravo hteo da Sud sazna da je u toj vatri kojom se odgovaralo iz Vukovara bilo vrlo mnogo poginulih vojnika. To hoću da vi sudije shvatite. Dakle, da se otuda isto odgovaralo granatama i paljbom i nevezano za ono što se tiče svega drugoga što je vezano za Šljivančanina. Šljivančanin je govorio "ginu mladi ljudi". Dakle, tačno je da se u tim odgovorima veoma mnogo žrtava našlo među vojskom. To svedok Dulović juče nije govorio. Mislim da je to vrlo važno da se zna. To je ono šta sam ja hteo.

SUDIJA MEJ: Čak i da jeste tako, ono šta se posle toga dogodilo na Ovčari, ne može da se opravda zato što je došlo do ubijanja vojnika.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Časne sudije, pa ja sam jedan od tih ljudi koji su duboko uvereni, naravno, baš kao što ste i vi, da to nije bilo opravdano. Samo mislim da se mora znati šta se dogodilo u Vukovaru i pre toga i kako je sve to izgledalo i kako se tu, u stvari, ginulo zbog možda ničega, pa je onda došlo i do ovoga što je sasvim sigurno bilo. Ja to ne osporavam niti, ovaj, želim da osporavam. To je užas koji je svaki građanin Jugoslavije teško doživeo. Prema tome, nemojte me shvatiti pogrešno. Budite sigurni da ja imam isti stav kao što imate i vi. Ali moraju da se rasprave ovi problemi vezani za ono šta se događalo i kako se vojska približavala Vukovaru. To se mora znati ako hoćete valjano da sagledate čitav taj problem. Naravno, to što je bilo u Ovčaru, to niko ne spori. Taman posla da ja kao prijatelj Suda mogu to da osporavam. Sad je pitanje da se to sve raspravi na valjan način. Časne sudije, svjedok Dulović je svedočio ovde. Bio je šest meseci na tom prostoru. Možda i više. Mene interesuje da li je moguće da svjedok Dulović ne zna... U redu, ja prihvatam, bilo je žrtava među Hrvatima, to niko ne osporava takođe, ali da li je moguće da ne zna ništa ako je boravio tu kao reporter, da ne zna ništa o tome da se tu stradalo, da su i drugi ljudi ginuli. Ja neću da spominjem koje nacionalnosti. Nije važno. Nego da su ginuli... Nisu ginuli samo Hrvati. Da je tu bilo svega i svačega i da se stradalo. E, to sam hteo da pitam gospodina Dulovića da li je moguće da ne zna šta se događalo i sa Srbima?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Zvanični izvori nisu hteli u to doba o tome da pričaju, što je bilo logično, jer su ginuli, kao što kažete jesu, ali to ne bi dobro zvučalo neko je procenio, tako da te žrtve nisu bile dostupne, upravo broj, niti je ko zvanično davao takve informacije koje bi bile za javnost i za novine.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Ne, ali ja... Vi ste bili na tom terenu, da li je moguće, vi ste intervjuisali mnoge ljude ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Tako je.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Vi ste sa mnogima razgovarali. O mnogim hrvatskim žrtvama ste saznali. Da li je moguće da ništa niste saznali o žrtvama drugih nacionalnosti? Da li je to moguće? Ja vas to pitam.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Žrtve tokom rata ...

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Ne tokom rata, tokom onog perioda koji je prethodio okršaju kod Vukovara, znači onih šest meseci, od maja do oktobra meseca.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne, nisam.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Hvala.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nisam mogao da saznam.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: To me isto interesuje i vezano za bosansku stranu. Bili ste, rekli ste, mesec dana, onih mesec dana kako je to objašnjeno, u Bosni, je l' tako?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nije.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Pa koliko ste bili?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Pa bio sam dva puta ...

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Dobro ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: U Bosni.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: I isto ste razgovarali sa ljudima?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Da li ste... Bili ste u Zvorniku koji je bio pod kontrolom teritorijalaca u Bosni. Da li ste mogli uopšte da odete na teritoriju koja je bila pod kontrolom muslimanskih snaga?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja ne znam pod čijom kontrolom bila, ali nisu u samom Zvorniku... Snage koje su u Zvorniku, nisu dozvoljavale da se ide dalje u druga sela i van tog Zvornika.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Evo ja ću da završim da ne bih zadržavao Pretresno veće sa zadnjim pitanjem. Da li je moguće da niste čuli ništa, vi ste novinar koji razgovara sa ljudima, vi niste otišli tamo da razrešite jedan sukob koji je postojao onakav kako ste ga opisali, nego da saznate stvari koje se tamo događaju. Vi ste govorili o jednoj džamiji koja je srušena. Vi ste govorili o žrtvama među Muslimanima. Ni jednu jedinu reč niste naveli o glasinama ili o onome... ne o glasinama, nego niste razgovarali sa ljudima o tome – ima li žrtava i među Srbima. Da li išta znate da li je bilo žrtava među Srbima?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Sigurno je bilo.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: A da li vi znate?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Sigurno je bilo.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Jeste li se raspitivali?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Pričali su mi.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Šta su pričali?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Pa ne sećam se više. Ja mislim da sam to i objavljivao.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ: Hvala. Hvala, časne sudije.

SUDIJA MEJ: Gospodine Grum izvolite.

DODATNO ISPITIVANJE: TUŽILAC GRUM

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Molim da se svedoku pokaže dokazni predmet 342, tabulator 1. Dok čekamo na dokument, gospodine Duloviću, gospodin Milošević vas je pitao neka pitanja u vezi sa vremenskim periodom tokom kog ste dobili odobrenje za boravak u Vukovaru. Da li ste vi dobili produžetak te dozvole koju smo videli? Molim sudskog poslužitelja da ostane na trenutak pored svedoka, kako bismo ovo stavili na grafoskop.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da. Ovde ...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Na koji način je na dozvoli naznačeno da se radi o produžetku?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja sam posle isteka ovoga otišao tu negde u samom gradu ili... Ne sećam se više gde, ali u press biro vojska i našao čoveka koji je zadužen za dozvole. On mi je to, major je neki, setiću se i ime, mislim da je Popović, napisao da "dozvola važi i dalje", znači više nego što je pisalo gore, od 9. oktobra do 9. novembra i da se

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine Duloviću, molim da poslužitelj to stavi na grafoskop, a vi uzmete ovaj pokazivač i pokažite nam gde se to vidi na dozvoli. Malo pomerite, molim vas. Vi pokazujete donji levi ugao, je l' tako?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: “Dozvola važi i dalje”, u zagradi, “izuzima se iz naredbe SSNO”. To znači izuzima se od ovoga i važi i dalje. Pečat vojske i potpis majora. Tako sam ja bio obezbeđen da mogu da ostanem i dalje, neograničeno. Tu ima čak dva pečata. Ovo je vojna pošta broj 923. Ovo je neka druga. Na dva zvanična mesta vojna sam bio gde sam dobio to.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine Duloviću, tokom ovog perioda vi ste imali više dozvola, više od ova dva odobrenja koja ste pokazali Sudu, je li tako?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Hteo bih da vas pitam sledeće. Da li ste 10. aprila 1992. godine imali odobrenje za boravak u Zvorniku? Da li ste se pobrinuli za dozvolu pre odlaska u Zvornik?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: 10. aprila?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Mislim kada ste prvi put otišli u Zvornik?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Kad sam prvi put pokušao da uđem u Zvornik, mislite na to?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da, da. Izvinjavam se. Kada ste prvi put pokušali da uđete u Zvornik?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da, imao sam ja i tada dozvolu. Međutim, tada ništa nije pomagalo i nije se moglo ući u Zvornik. Jednostavno, nisu puštali preko.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodin Milošević vas je pitao da li ste ikada bili onemogućeni u obavljanju svojih novinarskih zadataka. Da li ta zabranu da uđete u Zvornik uprkos činjenici da ste imali dozvolu smatrate kao prepreku u obavljanju svog novinarskog posla?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Apsolutno. Bilo je mesta, možda bih mogao i da se setim, ali bilo je mesta gde nikakve dozvole nisu važile. Odnosno, ni sa dozvolama se nije moglo da pogleda nešto, vidi, razgovara negde ili uđe negde.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je bilo nekih drugih mesta za koja vi lično znate, a gde ste uprkos dozvoli bili onemogućeni u pokušaju da pristupite tom području? Mislim na područje gde je bila prisutna JNA.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne znam, ne znam. Ne mogu da se setim. Sem ovo u Vukovaru... Sem ovo u Zvorniku prvi put, zbilja ne mogu ...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine Duloviću, sledeća tema je jedno pitanje gospodina Miloševića. Naime, on vas je pitao da li ste vi ikada bili očevidac nekog nedoličnog ponašanja JNA i onda ste vi ispričali jedno zapažanje u vezi sa jednim tenkom. Hteo bih da vam skrenem pažnju na vaš boravak u Višegradu. Kada ste bili tamo, prvo kod onog utvrđenja JNA, a zatim u gradu, da li ste stekli utisak da je Jugoslovenska narodna armija mogla da uđe u grad i pre nego što je to zaista i učinila?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da. U vreme kada sam ja stigao tamo, ja sam rekao, grad je izgledao gotovo avetinjski. Samo jednog čoveka sam video kako kopa neku baštu i imao sam utisak da je grad prazan. I bilo mi je malo čudno, vojska, sila, treba sad da uđe sa borbom u grad, grad koji je napušten.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Hvala, gospodine Duloviću. A sada bih zamolio da se svedoku pokaže dokazni predmet Odbrane 56, da se okrene poslednja strana, pa da svedok pogleda potpis koji se nalazi na toj poslednjoj strani. Gospodine Duloviću. Molim vas pogledajte ime i potpis ove osobe na poslednjoj strani i pročitajte nam ga naglas?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da, to se zove okružni javni tužilac Branko Njegovan. Sa tim tužiocem sam ja razgovarao u Tužilaštvu u Šapcu. Pravio sam sa njim intervju.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li se intervju koji ste imali s ovim tužiocem vidi na video snimku čiji smo deo videli, dokazni predmet Tužilaštva 342, tabulator 13, video snimak o Žutim osama?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da, vidi se.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Koje ste vi pitanje uputili gospodinu Njegovanu tom prilikom, za vreme tog intervjua?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Pa ja sam davno taj intervju pravio. On je bio relativno kratak, ali se zbilja ne mogu da setim šta sam ga pitao. Možda više pitanja ...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Časni Sude, molim da se sada svedoku pokaže dokazni predmet Tužilaštva 342, tabulator 13, strana 14. Izvinjavam se, izvinjavam, strana 24. Pogledajte transkript ovog intervjua, pročitajte ga pa da vidimo hoće li to da vam osveži pamćenje. I BHS i engleska verzija nalazi se na istoj strani. Pogledajte stranu 24, pa pređite na stranu 25. Dakle, od kraja strane 24 pa onda od početka 25. strane da se podsetite. Vidite li naslov "Branko Njegovan"?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da, da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Jeste li se sada podsetili sadržaja intervjua koji ste imali sa ovim tužiocem?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Pogledao sam ovu prvu stranu. U stvari, ovde je greška – Jovan Dulić, a ja se prezivam Dulović, a u stvari, to sam ja. Da, da. Prepoznajem.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li za nas da napravite rezime šta je tužilac... Izvinite, vraćam se na prvo pitanje koje nismo rešili. Koje ste pitanje postavili tom tužiocu?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja sam imao tad u rukama optužnicu koja je bila podignuta protiv braće Vučković i pitao sam tužioca da u optužnici nema ništa o premeštanju civila iz naselja Divič u Čelopek, gde je bio Dom kulture u kome su bili zatvoreni civili iz Čelopeka.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Jeste li ga takođe pitali zašto na suđenje nije pozvan niko od preživelih? Mislim na suđenje ovoj dvojici.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Pa verovatno. Da, da. Sad se sećam. U stvari, nikako nije bilo svedoka koji bi svedočili šta su radila... Šta je radio Vučković, Dušan Vuković, zvani Repić. Tamo je bio jedan stražar koji je bio, čini mi se, saslušan ali ne u Šapcu. Ali taj nikako nije hteo da dođe da bude svedok kad je Dušan Vučković pucao i ubio ovih 17 civila iz Diviča u Domu kulture u Čelopeku.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine Duloviću, konkretno pitanje je šta vam je tužilac rekao zašto on nije pozvao nijednog svedoka od tih preživelih na suđenje ovoj dvojici?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Navodno nije mogao da stupi u kontakt sa njima, koliko se ja sećam. Ako to ovde negde ima, ja bih pogledao... Da nije mogao da stupi u kontakt sa svedocima.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Skrećem vam pažnju na stranu 25, osmi red.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Da, da. To je to.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Jeste li takođe razgovarali sa nekim od preživelih koji su vam rekli da su oni bili voljni da dođu, odnosno da svedoče putem video linka, ali da sa njima nije gospodin Njegovan stupio u kontakt?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja se sećam samo mog razgovora sa arhitektom Himzom Tulićem. On je bio u Zvorniku glavni u Urbanističkom zavodu i sa njim sam razgovarao u Austriji (Austria). I on mi je pričao o tome, o skoro svim zločinima u Zvorniku i pominjao braću Vučković i mnoge druge i žrtve i zločince poimence. Ne mogu... Morao bih da pogledam. A pitanje je glasilo ...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine Duloviću ...

SUDIJA MEJ: Gospodine Duloviću, mislim da smo shvatili srž ovog pitanja.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine Duloviću, poslednjih par pitanja tiču se velikog broja zločina o kojima vam je govorio gospodin Milošević i za koje je dao prilično stravičan opis. On vas je pitao jeste li vi bili svesni činjenice o tim zločinima, jeste li znali za njih i vi ste dali neke informacije o tome. Moje pitanje je sledeće. Za vreme dok ste bili u ulici Novoj, broj 81 gde je bila prisutna JNA, dakle u Vukovaru, pa zatim i Teritorijalna odbrana, šeseljci i paravojska, da li ste čuli od nekih od ovih ljudi da su govorili o zločinima ili o zverstvima o kojima vam je danas gospodin Milošević govorio?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ja mislim da mi nisu govorili u to doba, ne sećam se, što me ne bi čudilo, jer su... To je deo Vukovara koji se zove Sajmište i koji je naseljen srpskim življem. Oni su bili sve vreme tu i po njihovoj priči, Hrvati nisu uopšte došli ili imali bilo kakve intervencije na tom području Sajmišta kojoj pripada i ulica Nova broj 81. Da li su znali ili ne, ne znam ali se ne sećam da su mi pričali o tome.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A kada ste intervjuisali Srbe koji su ostali u Vukovaru i koji nisu mogli da izađu, da li su oni ikada vama opisivali ona zversta o kojima vam je danas gospodin Milošević govorio da su počinjena na štetu Srba? Da li su vam oni ikada ta zverstva opisivali?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne. Sigurno ne. Nisu mi opisivali tako kao što priča gospodin Milošević.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Hvala vam, gospodine Duloviću. Nemam više pitanja za vas.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Mej.

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Pitanje razgovora sa tužiocem i tako dalje, nije bilo pokretano u glavnom ispitivanju, pa sobzirom na to, mislim mislim da postavim svedoku samo par pitanja u vezi s tim.

SUDIJA MEJ: To je proisteklo iz onog dokumenta koji ste vi predočili svedoku, a postoji pravilo da unakrsno ispitivanje mora u jednom trenutku da se privede kraju.

(Pretrsko veće se savetuje)

SUDIJA MEJ: Gospodine Miloševiću, načinićemo sada izuzetak. Možete da postavljate pitanja. Imate na raspolaganju dva do tri minuta najviše. Dakle, nećete moći da ispitujete o svemu o čemu želite.

DODATNO UNAKRSNO ISPITIVANJE: OPTUŽENI MILOŠEVIĆ

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja i ne mislim da ispitujem o svemu o čemu želim. Samo da jednu stvar razjasnimo kada je reč o ovom suđenju. Pošto ste vi sudski izveštač bili dugo vremena, pretpostavljam da vam je poznato da je vlast u Srbiji, u Jugoslaviji i tada i sada zasnovana na principu podele vlasti i da postoji izvršna, zakonodavna i sudska vlast. I da sudska vlast ne odgovara izvršnoj vlasti. Da li vam je to poznato, gospodine Duloviću?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: To je bilo samo na papiru. Sudska vlast nikad nije bila nezavisna kao ni zakonodavna. Sve je bilo pod izvršnom vlašću. Vi to dobro znate.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne. Ja upravo tvrdim suprotno. Da li je u ovom konkretnom slučaju ono šta spada u izvršnu vlast, dakle policija, uhapsila počinioca, podnela informacije na osnovu kojih se vidi da je ubio 17 ljudi, da je ubio još četvoricu, da ih je pre toga mučio i tako dalje i pružila sve informacija i predala sudskoj vlasti?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: I, avaj, nije bilo svedoka. Tako da ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Duloviću, ja samo jednu stvar pitam. Pošto znam da ne postoji nijedan predsednik suda, niti sudija u Jugoslaviji koji bi mogao da kaže ikad dobio bilo kakvu intervenciju kako da Sudi, toga nema. Da li vi mislite da je izvršna vlast uradila svoj posao kada je tog čoveka sa svim tim dokazima i podacima koji su sadržani u optužnici, predala sudskim organima?

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Javni tužioci u Srbiji tokom vladavine optuženog su apsolutno bili vezani za politiku i ono šta im izvršna vlast servira: koga goniti, koga ne goniti i kako presuditi i da li ne presuditi, nego da li dići optužnicu ili ne. To optuženi odlično zna.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Duloviću, da li u toj... Da kažemo, evo da kad bismo išli i od te vaše pretpostavke koja ...

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Nije to pretpostavka, ja sam godinama to radio i ja to znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li je javni tužilac u ovom slučaju podneo optužnicu, znači podići ili ne podići, da je podneo optužnicu, imate je tu u prilogu i da u toj optužnici piše da je taj čovek mučio ljude, da je ubio 17, da je posle ubio još četvoricu i da su ga zato optužili i predali sudu. Tužilac predao sudu...

SUDIJA MEJ: Ovo će da bude poslednje pitanje, gospodine Miloševiću. Gospodine Duloviću, da li želite da odgovorite na ovo pitanje.

SVEDOK DULOVIĆ – ODGOVOR: Želim da odgovorim. To suđenje, časni Sude, to je bilo nešto najsrमतnije što sam ja video za skoro 40 godina. To se nije nikada dogodilo. Na primer, na tom suđenju bila je svedok Muslimanka koju je taj Repić silovao. Ona je morala pred Sudom da plaćuci odgovora na sva besttdna pitanja sudije sudećeg kako je to silovanje obavljeno, sa svim detaljima. Po našem Krivičnom zakonu suđenje za silovanje se obično u praksi uvek zatvara, jer se smatra da je publika nepoželjna tu. Ovo je bila puna sudnica i ta žena je morala da odgovara na sramotne detalje kako je silovana. Eto, to je to sudstvo o kome priča gospodin Milošević. I to je jedno tri puta morala da dolazi sa istom pričom na suđenje. Hoću da vam

kažem da je ta žena, koja je žrtva, bila ponižavana do najstravičnijih mera. Eto toliko.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Duloviću ...

SUDIJA MEJ: Ne, gospodine Miloševiću. Privešćemo ovo kraju. Ne možemo da nastavimo na ovakav način. Vi ste postavili svoja pitanja. Gospodine Duloviću, ovim ste završili svoje svedočenje. Hvala vam što ste došli pred Međunarodni sud i svedočili, a sada možete da idete. Sada ćemo da napraviti pauzu od 20 minuta.

(pauza)

SUDIJA MEJ: Izvolite, neka svedok položi zakletvu.

SVEDOK C-1141: Svečano se zaklinjem da ću govoriti istinu, samo istinu i ništa osim istine.

SUDIJA MEJ: Izvolite, sedite. Izvolite, gospodine Grum.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, pre nego što počnemo, deo svedočenja ovog svedoka koji je najrelevantniji za optužnicu, počinje paragrafom 8 i mislim da bi ostatak mogli da rezimiramo. Uz vašu dozvolu, ja ću da vodim svedoka kroz prvih nekoliko paragrafa rezimea njegovog svedočenja.

SUDIJA MEJ: U redu. Ako dođete do nečega šta bi eventualno moglo da bude sporno, onda ćemo da pređemo na uobičajeni postupak. Ali, naravno, možete da ga vodite kroz ovaj drugi deo.

TUŽILAC GRUM: Sada molim da pređemo na privatnu sednicu da bih pitao svedoka za njegove lične podatke.

SUDIJA MEJ: Treba da nam date njegovo ime za zapisnik.

TUŽILAC GRUM: Ovaj svedok će da se vodi pod šifrom C-1141.

SUDIJA MEJ: Hvala vam.

(privatna sednica)

sekretar: Časni Sude, ponovo smo na otvorenoj sednici.

GLAVNO ISPITIVANJE: TUŽILAC GRUM

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Svedoče C-1141, želeo bih da nam kažete koliko je različitih sela činilo opštinu Hrvatska Dubica?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Bivšu općinu Hrvatska Dubica ... Zašto bivšu? Pa zato što kad sam ja došao u Hrvatsku Dubicu, općina je bila raspuštena, rasformirana i potpala je pod Hrvatsku Kostajnicu. U svakom slučaju, u okviru te bivše općine su bila četiri sela.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I možete li da nam kažete imena tih sela?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Živaja, Cerovljani, Baćin i Slabinja.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A koja od tih sela su bila većinski hrvatska?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Baćin i Cerovljani.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A koja sela su bila pretežno srpska?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Živaja i Slabinja.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A da li je u Hrvatskoj Dubici postojalo i jedno mesto koje je bilo otprilike pola - pola, pola hrvatsko, a pola srpsko?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I to je bila baš sama Hrvatska Dubica, je li tako?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: U periodu pre godine 1990. godine, kako biste vi opisali odnos između Srba i Hrvata?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Je li kratko ili da opišem?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kratko, molim vas.

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Pa ukratko, sasvim normalno su složno živili. Nije bilo mržnje.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Recite nam, kada ste otprilike vi primetili promenu s tim u vezi u Hrvatskoj Dubici?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: 1990. godine, kad su prošli oni višestranački izbori, tada se u Dubici pojavilo više stranaka.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je tačno ako kažem da, kako su se pogoršavali odnosi između dve etničke zajednice, obe strane su počele da se naoružavaju i da se pripremaju za mogući sukob?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Jesu li u jednom trenutku pripadnici paravojske iz Republike Srbije stigli u Hrvatsku Dubicu?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: To ne znam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste vi otišli iz Hrvatske Dubice u jednom trenutku?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Jesam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kada ste otišli? Datum ako može, molim vas.

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: 13. septembra je miniran most u Hrvatskoj Dubici. Mislim da sam 14. septembra, bio je četvrtak, saznao sam šta se desilo. Suprugu sam otprijemio u Zagreb i ja sam ostao kod kuće.

SUDIJA MEJ: Koje je to godine bilo, da to utvrdimo?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Govorimo o?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: O 1991. godini.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Nakon što ste ženu odveli u Zagreb, jeste li se vratili u Hrvatsku Dubicu?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ja nisam ni išao u Zagreb, nju sam poslao, a ja sam ostao kod kuće i bio sam taj četvrtak, petak i subotu. Naveče sam otišao jedno oko dva kilometara u Dubicu, ali u jednom zaseoku. Tamo je živio moj prijatelj koji je radio sa mnom u školi i kad sam došao, motorom sam išao, kad sam došao kod njegove kuće našao sam njega i njegovog oca i još neku staricu, ja je nisam znao. Oni se spremaju i trpaju nešto u traktor. Ja sam pitao "šta je to". Kaže, "moramo ići". I ja sam ostavio motor kod

njegove kuće u podrum i ja sam s njim, s njegovim ocem i tom staricom zajedno sjeo u traktor i otišli smo prema Kutini po noći.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Nakon toga, jeste li se u nekom trenutku vratili u Hrvatsku Dubicu kroz Bosnu?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Jesam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kada, molim vas?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: 2. oktobra 1991. godine.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Spomenuli ste da je most dignut u vazduh. Možete li da opišete u kakvom je stanju bio most kada ste se toga dana vratili?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Isto, jedna strana je srušena, ali se moglo preći, jer su postavili nekakve grede, široke daske, pa se išlo dolje i gore po tim daskama.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kada ste se tada vratili u vaše selo, jeste li videli oružane snage u selu i oko sela?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: U selu nisu bile, ali su bile izvan sela prema rijeci Savi. Jedno četiri, pet kilometara dalje postoji šuma, u stvari to su Cerovljani i Živaja, a od Jasenovca dalje ide šuma. Tu počinje šuma, prava šuma i onda je tu rijeka Sava. Tu je bila linija fronta, kako bi' rekao.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Jeste li videli pripadnike Jugoslovenske narodne armije među tim oružanim snagama?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ja sam vidio rezerviste u sivo-maslinastoj uniformi. To su rezervisti, neke sam ja znao, to su bili domaći.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: To su bili rezervisti Jugoslavenske narodne armije?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A jeste li videli pripadnike policije SAO Krajine?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Jesam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A da li je bilo i paravojske?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ja, osim tih rezervista i osim te policije nisam vidio drugih nikakvih.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Zna li možda gde je bio smešten štab policije SAO Krajina u tom području?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Znam, u staroj školi, jer je i nova napravljena, u staroj školi koja je bila data, u kojoj je osnovana poljoprivredna zadruga. U staroj školi.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A ko je u tom trenutku bio komandant lokalne brigade policije?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ja ne znam baš, bila su njih dvojica, Radunović Veljko i njegov sin Stevo. Po meni su oni glavni bili za to. Mislim, ja nisam, nije mi niko rekao ko je, ali oni, oni su komandovali. I jednog i drugog sam znao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Mej.

SUDIJA MEJ: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Prvo bi trebalo ustanoviti da li je zaista postojala nekakva lokalna brigada policije tamo. Brigada je mnogo krupna formacija za tako jedno malo mesto.

SUDIJA MEJ: Gospodine Miloševiću, vi možete u vezi sa tim da postavljate pitanja kad na vas dođe red.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine svedoče, recite nam koliko je bilo pripadnika policije u tom području?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Negde oko tridesetak, 31, 32.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Hteo bih da vam skrenem pažnju na 20. oktobar 1991. godine. Sećate li se gde ste toga jutra bili?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Sjećam se. Bio sam kod kuće.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Sećate li se koji je to bio dan?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Nedelja ujutru, oko 8.30.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste tada otišli do kuće vašeg kompije, da pozajmite šolju mleka?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da, tako je bilo.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Šta se dogodilo dok ste bili u kući vašeg komšije?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Dok je starica sipala mlijeko za mene, njena kćerka je bila iza, u dvorištu i iznenada je ujurila, utrčala u kuću ...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I šta je ona rekla, da li je išta rekla kada je ušla u kuću?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Kada je ušla, rekla mi je ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Neću da vam tražim da kažete, da spomenete neki nadimak ili bilo koju informaciju ličnog karaktera na otvorenoj sednici. Da li ste zatim izašli iz kuće vašeg komšije?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da, jesam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Opišite nam šta ste videli.

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Kada sam stigao do vrata, do ulaznih vrata moje kuće, do kapije zapravo, metalne kapije, vidio sam jednog mladića kako tamo stoji i čeka me. Padala je kiša i on je nosio neku, imao je neku kišnu kabanicu. Iza njega je bio kamion. Pitao me je da li je to moja kuća. Da, rekao sam, bila je. A on je kazao "pa, spremi se, zato što idemo do Vatrogasnog doma, na sastanak".

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine C-1141, možete li da nam kažete da li je išta pisalo na tom kamionu?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da, pisalo je "policija SAO Krajine".

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Osim tog čoveka kog ste nam sad opisali, koji vam se obratio, da li je tu bio još neko?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Jeste. Jeste bio u kamionu šofer, odnosno čovjek, isto mladić, a koji je vozio taj kamion.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je iko od te dvojice nosio uniformu?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Kako je padala kiša, a ovaj koji me je dočekaao, koji nije sjedio u kamionu imao je, ne znam, neku kišnu kabanicu, tako nešto. A onoga drugog nisam vidio u uniformi, jer je bio u kamionu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Nakon što vam je ovaj čovek rekao 'sSpremite se, idemo u Vatrogasni dom na sastanak', šta ste vi učinili?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ušao sam u kuću, obukao nekakvu jaknu, uzeo kapu i izašao vani. Zaključao sam kapiju, kuću i kapiju i otišao u kamion. U stvari, prvo sam mu rekao "pa ja mogu doći pješice, ja znam doći". A on je kazao "ne, ne, ne treba, kiša pada, pa bolje da ideš u kamion". Ja sam ušao u kamion. Unutra su bile četiri starice. Sjedile su na nekakvoj klupi, drvenoj, ne znam kako bi' ja to rekao. Kamion je bio zaštićen ceradom, kiša je padala. Odmah iza toga došla je i moja susjeda koja mi je mljeko dala i njezina kćer. Zatim je isto došla, došli su drugi susjedi, jedna žena i njen muž, obadvoje penzioneri.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kad kažete "došli su", da li mislite da su se i oni popeli u prikolicu kamiona gde ste vi bili?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Nisu se popeli, nego su im pomogli da se popnu. Taj vojnik je tim staricama pomogao da se popnu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je u jednom trenutku kamion otišao s tog mesta u blizini vaše kuće i odvezao se na neko drugo mesto?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ne, kad smo se mi utrpali, on je krenuo, išao je i stajao je uz put nekoliko puta do Vatrogasnog doma. Stao je na nekoliko mjesta i svaki put bi u kamion ulazile osobe, starci i starice.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Pre nego što ste stigli u Vatrogasni dom, odnosno do trenutka kad ste stigli u Vatrogasni dom, koliko je ljudi bilo zajedno s vama u prikolici?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ja sam pobrojao negdje 23, koliko nas je kamion dovezao i istrpao pred Vatrogasni dom. Negdje oko 23.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste vi te ljude prepoznali kao meštane? Da li su svi oni bili iz istog kraja kao i vi?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Jesu, bili su svi iz Dubice. Kako ih ne bi' znao, ja sam učio njihovu djecu i unuke.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Šta se dogodilo kad ste stigli u Vatrogasni dom?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Izašli smo iz kamiona, kiša je još padala i stali smo ispred doma pod krov, streju. Nakon možda pet do 10 minuta, ne znam tačno, ali tako, vrlo brzo, došao je autobus iz, isto iz Dubice i on je dovezao iz jednog dijela Dubice, dovezao isto starice i starce. I njih je bilo manje nego nas, negdje oko, ne znam tačno, mislim 15, 16.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam kažete koliko je bilo sati kada ste stigli u Vatrogasni dom?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Bilo je 8.30, tu, bliže 9.00, oko 8.30.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I da li ste u jednom trenutku i ušli u Vatrogasni dom?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Kad su izašli i starci i starice iz autobusa, još smo se malo zadržali i negde iza 9.00 je došla jedna ženska osoba i jedan muški, bili su naoružani i rekli su nam da uđemo u dom. Mi smo svi ušli u dom i više izlaska nije bilo.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Osim ono dvoje za koju ste rekli da su bili naoružani, da li je bilo još i drugih naoružanih pojedinaca u Vatrogasnom domu?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ne, to su bili stražari. Dva, tri puta po dva stražara su se izmjenjivala u toku tog dana. To su stražari bili i svi su bili naoružani.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Straža koju sada opisujete, kakvu su uniformu imali, odnosno uniforme?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Sivomaslinaste.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je moglo na osnovu te uniforme zaključiti da su oni pripadali nekoj konkretnoj jedinici?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kojoj?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ne znam ja kako se zove, ali glavni štab te jedinice bio je u Živaji. Komandant toga štaba ili te jedinice, kako se ona

zvala, da li je to bio bataljon ili šta li je, bio je, ja ga ne znam, čovjek neki srednjih godina, ja ga ne znam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Jesu li ti stražari bili pripadnici vojske ili policije?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Vojske, jer su nosili sivomaslinastu uniformu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li otprilike da nam date broj ljudi koji su bili u Vatrogasnom domu, nakon što su ih pokupili s raznim mesta u tom području?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: 53.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li takođe otprilike da nam kažete kog su starosnog doba bili ti ljudi?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Sve preko 60 godina, osim jednog dečka, ja mislim da je bio dečak. Ne znam kako, ali je imao slomljenu nogu, pa je šepao, nije dobro hodao, bila mu je noga u gipsu. On je bio mlađi, a sve drugo je bilo staro.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Osim tog dečka, ko je bio najmlađi drugi po redu od osoba u toj grupi?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ne bih vam mogao to reći. I ja sam bio mlađi od tih staraca, tada bio. Mislim ...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li otprilike da nam kažete koliko je bilo muškaraca, a koliko je bilo žena?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Pa negdje je bilo otprilike podjednako, možda čak više malo žena.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam kažete koji je bio etnički sastav te grupe ljude, tih 53?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Bilo je i Srba i Hrvata i Muslimana, a najviše Hrvata.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Koje ste vi nacionalnosti?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Srbin.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Ovi ljudi koji su bili okupljeni u Vatrogasnom domu, da li su mogli da odu da su hteli?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ne. Ne.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Vi ste nam rekli da je vama rečeno da morate da dođete u Vatrogasni dom na neki sastanak. Da li je ikada održan ikakav sastanak?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Pa kad su skupili ove, a i kad su došli kod moje kuće, onda su mi rekli, sad se vraćam nazad, da idem s njima, da idemo na sastanak. Međutim, nikakav sastanak nije održan.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Rekli ste nam da ovih 53 nisu bili slobodni da odu. Na osnovu čega ste vi zaključili da ne možete da odete iz Vatrogasnog doma? Šta ste to konkretno primetili?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Pa stražare. Kad bismo ušli, kako se straža smenjivala, a prvi stražari, prva dva stražara kad su ušli unutra, pročitali su imena, jer bio je spisak, neko im je dao spisak. Pročitali su spisak, ja sam brojio negde 53 i ja sam bio 53. Onda su izašli, vrata su zaključali i jedan od stražara je išao niže, pozadi doma, a jedan je stajao ispred doma.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je u Vatrogasnom domu postojao toalet?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Nije. Jeste, ali nije se moglo iz ove zgrade ući u zahod, pa se moralo ići, izaći vani okolo i onda ići u zahod.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je ljudima koji su bili u zgradi bilo dozvoljeno da izađu, slobodno da odu do toaleta i da se njime posluže, ako im treba?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ja sam vidio da su neke osobe koje su trebale ići u zahod kucale na vrata, stražar bi otvorio vrata i pitao šta hoće. Oni bi pitali da izađu, on kaže može i on bi izveo tu osobu i ponovo zaključao vrata. Tu osobu bi odveo vjerovatno u zahod, đe li, okolo zgrade, a onda bi se brzo nakon toga vratio, otključao vrata i uveo osobu opet unutra i zaključao. Ko je zatražio, oni su ga izveli u zahod.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Tokom tog dana, da li ste vi imali kakvu svađu, prepirku s jednim od stražara?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Nisam ja imao svađu ni prepirku, nego sam ja izašao, negdje je moglo biti oko 17.00, 17.30. Ja sam kucao i, zapravo,

prepoznao sam jednog od stražara koji su bili na dužnosti. On je ... (*izbrisano po nalogu Pretresnog veća*) ... ali me je izveo napolje, zaključao vrata i mi smo stali napolju. Stalno je padala kiša i stajali smo kraj stepenica, ispod krova. On me je pitao šta hoću, ja kažem "pa daj pusti me kući da odem, vidiš da, nekako mi se čini da sastanak neće nikakav biti, a ide noć, a ja sam, vidiš, slabo obučen, biće mi zima". On me je zadržavao i ubeđivao da ne trebam ići, da će doći neko i održati sastanak, pa da ćemo moći svi ići. Međutim, u tom razgovoru ja sam ...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine, pre nego što krenete dalje, samo da utvrdimo sledeće: rekli ste da je taj razgovor sa stražarom počeo negde između 17.00 i 17.30, je li tako?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A vi ste došli u Vatrogasni dom u 9.00?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Ljudi o kojima ste nam pričali ... Da, da, izvolite.

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: U 17.30, a ne u 5.30. U 17.30 poslije podne, naveče.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da, da. Dakle, od onog vremena kada ste došli u Vatrogasni dom i kada ste razgovarali sa stražarom, između 17.00 i 17. 30, da li su svi oni ljudi zadržani u Vatrogasnom domu, svih onih 53?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je u jednom trenutku nekima od njih bilo dozvoljeno da odu?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Recite nam koliko ih je bilo?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Šest.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Pod kojim su oni okolnostima smeli da odu?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Netko je došao i tražio da ih izvede. Ja sam jednoga vidio. Jednu osobu sam vidio koja je došla, vidio sam kroz prozor, koja je došla. Stajali su pred domom. Stražar je ušao unutra i prozvao tu

osobu i ona je izašla i više se nije vratila i eno je, živa je i svih tih šest osoba su i danas živi.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Sada bih se vratio na ovu prepirku sa stražarom. Da li se nešto za vreme te diskusije dogodilo?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Jeste. Ja sam stražaru rekao "pa, čuj, meni je zima, ja, ako me ne pustiš, ja ode, ako ne milom, ja ode silom, pa ti pucaj za mnom". On je u međuvremenu počeo da plače i rekao meni: "Slavko, znaš da imam dvoje djece, kad dođe druga smjena, onda će biti prozivka". U međuvremenu su naišla kola, vidio sam svjetlo i stala su jedno oko 50 metara prije doma, uz jednu zgradu. Preko puta te zgrade je bila stara pošta. Iz kola je izašla osoba bez kape, isto sa nekom kišnom kabanicom, nekim zagračem. Ja nisam znao ko je. I ta osoba je pozvala, ne glasom, nego rukom je pozvala stražara. Ja sam ostao kraj stepenica, a stražar je otišao kod te osobe do kola i nešto su raspravljali, ja ne znam šta. Stražar se vratio i rekao mi "odi kod kola, treba te onaj čovjek". Ja sam otišao kod njega i tad sam prepoznao da je to, moram li reći njegovo ime? Janjeta.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Postoji li neki razlog zbog čega mislite da ne biste trebali da spomenete to ime?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ma ne, nego kad do sad nisam govorio imena ... Nema, nema nikakvog razloga.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A ko je bila ta osoba u autu?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Isto je, moj đak je bio, ali kasnije, kako sam čuo, tako su pričali, da bi on mogao biti razvodnik straže. Ja ne znam šta je on bio, ali ovo je po pričanju drugih.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, možemo li da pređemo na privatnu sednicu samo na trenutak?

SUDIJA MEJ: Da.

(privatna sednica)

sekretar: Časni Sude, ponovo smo na otvorenoj sednici.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine, da li je ta osoba koja je bila u kolima, da li vam je rekao bilo šta što bi se odnosilo, što bi imalo veze sa vašim zadržavanjem u domu?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ne, nije rekao ništa u vezi zadržavanja, ali me je pitao šta sam pričao sa stražarom. Rekao sam mu da sam tražio od stražara da me pusti da odem kući, po neku topliju odeću, jer je padala noć i postajalo je hladno, a on me je pitao "šta si mu još rekao". Odgovorio sam mu "pa ništa više", ali on je počeo da insistira, bio je uporan, ponavljao je "šta ste još pričali, šta si mu još rekao". Izgleda da je čuvar njemu ispričao kako sam ja htio da pobjegnem, da sam odem, ako me on ne pusti. Pa sam rekao "kazao sam mu da, ako mi on ne dozvoli da idem kući, da ću ja svejedno otići". Onda mi je on rekao da uđem u kola, pa sam to i uradio.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I da li vas je on onda negde odvezao tim kolima?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ja sam ušao u kola, a on je otišao do stražara. Kada se vratio, ušao je u kola i odvezao me putem koji vodi ka Kostajnici.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A da li ste posle toga izašli iz kola?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Nisam izašao iz kola. Jedno kilometar posle Vatrogasnog doma, on je okrenuo kola i vratio se do kuće, a onda je krenuo prema mojoj kući. Odveo me je mojoj kući. Bila je noć. Zaustavio je kola i rekao mi "nemoj slučajno, nemoj da se usudiš da ostaneš kući tokom noći. I drugo, nemoj slučajno nekad nekom da kažeš da si bio samnom, ako budeš uhvaćen".

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste ostali kod kuće te noći?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ne, ne.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gde ste otišli? Nemojte da nam kažete ime osobe kod koje ste otišli, samo nam recite otprilike gde ste otišli.

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Otišao sam u brda, mi tako to zovemo, brda. Moja je kuća u nizini blizu rijeke. Ja sam otišao u brda, ne cestom, nego popreko kroz neku šumu i došao sam do jedne kuće. Došao sam do kuće osobe koja je bila sa mnom jako dobra i sad je dobra i sad je živa. Kako je svjetlo gorelo pred njegovom kućom, ja sam tu stao. Ispod kuće, sa strane, bila je njiva i to uzorana i tu su bili kukuruza. Ja sam izašao iz tih kukuruza i došao do ograde.

SUDIJA MEJ: U sve dužno poštovanje, mislim da nam nisu potrebni svi ovi detalji. Ako možemo brzo da pređemo na bitne stvari.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste vi u jednom trenutku pokušali da pobjegnute i da li vas je lokalna policija uhapsila? Odgovorite samo sa da ili ne.

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste držani u policijskoj stanici gde su vas ispitivali i tukli?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da, ali nisu me tukli.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A šta vam se desilo tamo?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Nije ništa, ispitivali su me. Bio sam dva dana i dvije noći u jednoj prostoriji. Glavno ispitivanje, glavna optužba je bila zašto sam pobjegao iz doma i da ja imam neko oružje uza se, kod kuće da krijem oružje. I velika zamjerka je bila, isto su me optuživali zašto nisam prihvatio SDS stranku.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste u jednom trenutku napustili područje Hrvatske Dubice?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Jesam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Od one 53 osobe, odnosno vezano za te 53 osobe, vi ste rekli da je šest osoba otišlo iz Vatrogasnog doma dok ste vi bili tamo. Da li je to tačno?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Jeste.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste vi kasnije saznali da je bilo dozvoljeno da još tri osobe napuste Vatrogasni dom i to nakon što ste vi otišli odande?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da, da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Sada bih hteo da vam skrenem pažnju na mart i april 1997. godine. Da li ste vi prisustvovali ekshumaciji brojnih tela u Baćinu?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li su pri tom ekshumirana tela nekih ljudi sa kojima ste vi bili u Vatrogasnom domu 20. oktobra?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine, da li ste vi za Tužilaštvo napravili spisak osoba koje su se nalazile u Vatrogasnom domu, a koje nisu otišle iz Vatrogasnog doma, dakle nisu bile među onih šestoro, odnosno ono troje koji su otišli iz Vatrogasnog doma, već su ostali? Da li ste vi napravili takav spisak za Tužilaštvo?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, zamolio bih da se sledeći dokaz obeleži i da se pokaže svedoku. Imamo samo jedan dokaz u vezi sa ovim svedokom, tako da on nije bio stavljen u registrator.

sekretar: Časni Sude, dokaz Tužilaštva 344, pod pečatom.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine, molim vas da pogledate dokaz Tužilaštva 344. Radi se o dokumentu koji se sastoji od tri strane. Da li je to spisak koji ste vi napravili, dakle spisak osoba koje su ostale u Vatrogasnom domu?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam kažete otprilike koje nacionalnosti su bile ove osobe čija imena se nalaze na vašem spisku, dakle ovih 43 koji su ostali u Vatrogasnom domu?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Srbi, dvoje Srba i ostalo Hrvati.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li vi imate bilo kakva lična saznanja o tome šta se desilo sa ove 43 osobe sa liste, od kojih su neka tela bila ekshumirana u Baćinu nekoliko godina kasnije?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Kad sam ja uspio izaći naveče, nedelju uveče iz doma, oni su ostali u domu. Međutim, oni su ujutro rano potrpani u autobus i odvezli, vozili su ih prema Kostajnici, uz cestu. I nekih četiri do pet kilometara od Dubice, u Baćinu, istrpali su ih iz autobusa, kraj rijeke i sve ih pobili. I svih 43 su ekshumirani.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine, da li ste vi to lično videli ili ste to saznali od drugih ljudi?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Nisam vidio lično, jer sam bio u bjekstvu, u brdu. Ali preko puta rijeke nalazi se u Bosni, nalazi se isto jedno selo koje je udaljeno od toga mjesta gdje su oni pobijeni, jedno možda najviše kilometar tu i neki ljudi iz tog sela su pričali i danas pričaju da su čuli pucnjavu i jauke.

TUŽILAC GRUM: Nemam više pitanja za ovog svedoka. Hvala vam, gospodine.

SUDIJA ROBINSON: Hteo bih samo nešto da pojasnim, a tiče se okolnosti, odnosno onih okolnosti kada se svedok ukrcao u kamion. Interesuje me zašto je on otišao, zašto se popeo u taj kamion. Da li su ga naterali ili je to dobrovoljno uradio?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine, vi ste ranije svedočili da ste ponudili da peške odete do Vatrogasnog doma. Da ste insistirali na tome, da li bi vam bilo dozvoljeno da odete peške do tamo?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Ja mislim da ne bi.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam kažete šta vam je tom prilikom bilo rečeno i na osnovu čega ste zaključili da ne možete sami slobodno da odete tamo, već da treba da idete kamionom sa onom dvojicom?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Rekli su da idemo na sastanak, da ne bi dolazili pješice, da ne bi ko slučajno ne došao, jer trebamo svi biti tamo, ti koji su ostali u mjestu i da je važan sastanak i da ja se popnem u kamion. Ja sam rekao "dobro, kad je tako".

SUDIJA ROBINSON: Da li svedok može da nam kaže zašto su prema njemu na taj način postupali s obzirom da je Srbin?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine, čuli ste pitanje sudije Robinsona (Robinson). Da li imate bilo kakvu ideju o tome zašto su vas kao Srbina zatvorili i držali sa grupom ljudi od kojih su većina bili Hrvati?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Glavni razlog jeste što sam odbio krajem šestog mjeseca i početkom sedmog mjeseca, što sam odbio da prihvatim da budem predsjednik stranke SDS-a. To je, po meni, bio glavni razlog. Oni su,

takođe su djelili oružje. Ja nisam mogao dobiti oružje, jer su u mene sumnjali. Dalje, ja sam stalno i ranije, a i tada prigovarao na nekakva ponašanja koja nisu dobra i ono što se radi, a nije dobro. Međutim, to je nekima bilo krivo, a posebno vođama i prema meni su se tako ponašali.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam kažete konkretnije protiv kog, protiv kakvog ponašanja ste vi to bili?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Pa protiv pljačkanja, protiv odvođenja, progonjenja naroda, protiv toga. Samovoljno su radili neke stvari koje su ti, ta domaća milicija SAO Krajine, kako su se oni predstavljali i zvali se, narod se nije htio ni kretati u to vrijeme, od čitavog ljeta. To je tako bilo sve uplašeno.

SUDIJA ROBINSON: Da li je svedok poznavao ove druge Srbe koji su bili dovedeni u Vatrogasni dom?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine, da li poznajete ove druge Srbe koji su bili u Vatrogasnom domu zajedno s vama?

SUDIJA ROBINSON: I da li svedok može da nam kaže zašto su oni bili tamo odvedeni?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Sudija Robinson želi da zna da li vi znate zašto su ovi drugi Srbi bili odabrani, odnosno zašto su se njihova imena nalazila na tom spisku i zbog čega su držani u Vatrogasnom domu?

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: To vam ne bih mogao reći. Sve su redom kupili. Ja mogu samo jedno reći da je jedna osoba koja se nije nikada obukla, koja nije imala uniformu, to je osoba koja je preuzela kada sam ja odbio da budem vođa SDS-a. Onda je ta mlađa osoba imenovana i on je bio to. I kad sam ja uspio nakon čitave te procedure, kad sam uspio pobjeći u Bosansku Dubicu, on me je tamo vidio kod jedne zgrade, kod šumarije. Ja sam stajao i on je naišao i vidio me i došao kod mene. I pričao mi, pored ostaloga i da je on naredio da se mene briše iz spiska. A ja sam njemu rekao "a zašto samo mene, što je uopšte pravljen spisak", tako da sam ja zaključio da je on znao da je spisak pripremljen. I svi koji su bili na spisku, svi su odvedeni u Vatrogasni dom.

SUDIJA ROBINSON: Hvala vam.

SUDIJA KVON: Gospodine, ja bih hteo da vam postavim neka pitanja u vezi sa onom deseticom koja su takođe bili pušteni. Da li su oni svi bili Srbi ili je među njima bilo i Hrvata?

SVEDOK C-1141: I Hrvata i Muslimana i Srba.

SUDIJA KVON: Možete li da nam kažete zašto su oni bili pušteni?

SVEDOK C-1141: To ne mogu reći. Netko je došao po njih, a ko je ne znam i to ne odjedanput, nego u toku dana. Da navedem jedan primjer, primjer koji sam vidio. Došla je jedna osoba, Srbin koji je oženio Hrvaticu. Ta njegova supruga je imala brata, malo pogrbljen. On je bio čistač ulice, ceste u Bosanskoj Dubici. I on je izveo toga ženinog brata, eno ga i sad živog i tako dalje. Došao je isto jedan mladić, odveo je konobaricu, ona je bila radnica u gostioni, konobarica. I to sam vidio, a ostalo nisam vidio.

SUDIJA KVON: Hvala vam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine, što se tiče dokaznog predmeta Tužilaštva 344, dakle govorim o spisku sa imenima 43 osobe koje su bile ubijene, recite nam koliko ljudi sa tog spiska nisu bili Hrvati? Slobodno pogledajte dokument koji se nalazi tu ispred vas.

SUDIJA KVON: Ako me pamćenje ne vara, mislim da je svedok rekao da je bilo dvoje Srba na ovom spisku od 43 osobe. Da li je tako? Molim vas recite naglas.

SVEDOK C-1141 – ODGOVOR: Dvoje, evo ih, dvoje.

TUŽILAC GRUM: Hvala vam. Nemam daljih pitanja.

SUDIJA MEJ: Unakrsno ispitivanje, izvinite, unakrsno ispitivanje će da počne u ponedjeljak ujutro, a ne danas. Gospodine Miloševiću, imaćete jedan sat za unakrsno ispitivanje, kao što ste imali za ostale svedoke vezano za bazu zločina, dakle, malo više vremena od sat. Recite gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ispitaću, naravno i ovog svedoka, ali zar vam ne izgleda potpuno apsurdno da se dovode ovakvi svedoci da svedoče nešto o

optužbama protiv mene? Kakve ja, molim vas, veze imam i kakve Srbija ima veze uopšte sa ovim događajima koje je ovaj svedok ovde ispričao? Pa tako ste mogli da dovedete nekoga sa ulice, iz bilo kog kraja ...

SUDIJA MEJ: Mi ćemo, kad vreme za to dođe, da saslušamo vaše argumente, ali nema razloga da ovako reagujete. Ukoliko se ne slažete, odnosno ukoliko se slažete sa njegovim svedočenjem, onda i ne morate unakrsno da ispitujete, možete samo da prihvatite svedočenje. To će da nam uštedi puno vremena. Ukoliko želite da unakrsno ispitujete, možete pod određenim okolnostima. Kao što vam je poznato, postoji pravilo na osnovu koga može da se prihvati izjava bez ispitivanja. Nema nikakvog razloga da napadate svedoka. Gospodine C-1141, moramo tako da vam se obraćamo, dakle, molim vas da se vratite u ponedeljak ujutro. Mislim da ćemo da počnemo u 9.30, da, u 9.30. Dakle, ponedeljak ujutro u 9.30. I molim vas imajte na umu da o svom svedočenju ne smete ni sa kim da razgovarate sve dok se ono ne privede kraju, a to uključuje i članove Tužilaštva. Gospodine Miloševiću, sada završavamo sa radom, nastavljamo u ponedeljak ujutro.

Fond za humanitarno pravo